

Udskriftsdato: onsdag den 24. juni 2026

KEN nr 10061 af 21/10/2025 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-16639

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2024-16639

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-16639

Frihedsbrevet får ikke kritik for omtale af Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

I oktober 2024 bragte Frihedsbrevet en artikel med omtale af et debatmøde, hvor formanden for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening holdt et oplæg. Foreningen klagede til Pressenævnet blandt andet over, at artiklen var misvisende og ikke forelagt foreningen. Nævnet fandt ikke anledning til at kritisere omtalen og lagde blandt andet vægt på, at mediets valg og fravalg af information lå inden for mediets redigeringsret, og at omtalen, der var baseret på en optagelse fra et offentligt debatmøde, ikke havde en sådan karakter, at den skulle forelægges for foreningen.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening ved foreningsrepræsentant [Person 1] har klaget til Pressenævnet over artiklen ”Krigsåret der gik i [Parti 1]s bagland”, bragt den 19. oktober 2024 på frihedsbrevet.dk, idet foreningen mener, at god presseskik er tilsidesat.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har klaget over, at artiklen indeholder ukorrekt information, samt at artiklen er misvisende og ikke forelagt foreningen.

1 Sagsfremstilling

Påklaget artikel

Frihedsbrevet bragte den 19. oktober 2024 artiklen ”Krigsåret der gik i [Parti 1]s bagland” på frihedsbrevet.dk under bjælken ”Fri Politik”.

Der er øverst i højre hjørne af artiklen indsat en illustration, der forestiller en mørk mellemgang, der oplyses af en loftslampe. Der er graffiti på væggene med teksten ”PRAY FOR [PERSON 2]” samt to plakater med henholdsvis [Parti 1] og teksten ”BOYCOT ISRAEL”.

Af artiklen fremgår:

”Det korte af det lange

Parallelt med konflikten i Gaza pågår i [Parti 1]s bagland en spydig skyttegravskrig om partiets position og sympatier. Efter gentagne eksempler på det modsatte slog politisk ordfører [Person 2] i oktober fast, at terrørsympatisører ikke hører til i [Parti 1].

Gælder det også i Aarhus?

Reportage fra et lokalt debatmøde arrangeret af [Parti 1]s fraktioner i smilets by og Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening i anledning af årsdagen for den 7. oktober – datoen, som i dette forum beskrives som blot endnu et kapitel i ”Israels krig mod Palæstina”.

Grønnegade, Aarhus midtby

Oktobermørkets rå kulde bider fra sig, men det er ikke noget, man mærker til i Folkehuset Møllestien i aften. Her mødes nemlig [Parti 1]s samlede Aarhus-fraktioner i solidaritet med hinanden og med Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening for at markere, at der nu er gået “et år efter 7. oktober” – den skæbnesvangre dato for Hamas’ terrorangreb på Israel, som i dette forum markerer blot endnu et komma i “Israels krig mod Palæstina”, som titlen på aftenens debatmøde lyder.

En halv time forinden er husets foyer endnu mennesketom. Men så – i horisonten nærmer sig en kammerat, udstyret med overskæg og en form for fleece. Manden byder høfligt velkommen:

“[Parti 1], ja? Bare følg BOYKOT ISRAEL-skiltet,” siger han og peger ned mod lyset for enden af den lange, smalle midtergang.

Og dernede, i folkehusets bagerste lokale, har de lokale fra [Parti 1] indlogeret sig. Uden for døren står rigtignok et skilt med sort blæk over en pastelpink baggrund og lokker boykot-parate gæster til.

Det ligefremme budskab efterlader ikke rum for fortolkning, og det er mere, end hvad man kan sige om [Parti 1]s generelle position i den verserende krig i Gaza. Når Frihedsbrevet også har fundet vej til folkehuset i Aarhus, er det for at udføre en journalistisk stikprøve af netop klarheden i spyttet fra partiets bagland.

Terrorangrebet den 7. oktober 2023 og Israels efterfølgende lange hævnaktion har nemlig afstedkommet en historisk stor intern splid om positioner og støtteerklæringer i [Parti 1].

Det kunne man bevidne i månederne op til partiets årsmøde i maj. I marts berettede Weekendavisen [Der er indsat et link til artiklen ”Ø mellem flod og hav” bragt den 26. marts 2024 af Weekendavisen, *Pressenævnet*] om flere opsigtsvækkende medlemsforslag, blandt andet et forslag med titlen “From the river to the sea – Palestine will be free” med en formulering, der “lægger op til et opgør med tostatspolitikken og rejser reelt krav om afvikling af Israel i landets nuværende form som jødisk stat”, som det lød i Weekendavisen.

Også B. T. har dækket striden og fortalte i ugen op til årsmødet, at hele 22 medlemmer af [Parti 1], herunder flere hovedbestyrelsesmedlemmer, stod bag et forslag om at genoptage partiets mangeårige samarbejde med organisationen [Organisation]. Et samarbejde, partiets ledelse lod ophøre i kølvandet på den 7. oktober 2023, da en militant afdeling af samme organisation erklærede sig medskyldige i Hamas’ angreb.

Ideologiske skærmydsler er ikke uvant nyt i [Parti 1], der jo i sin tid blev forenet af en lang række små partier med revolutionære ambitioner af varierende karakter – men denne gang har konflikten vokset sig så stor, at partiets politiske ordfører, [Person 2], tidligere i oktober, kort inden årsdagen, afveg fra sit forbehold om ikke at kommentere interne affærer i baglandet.

I et stort interview med Dagbladet Information [Der er indsat et link til artiklen ”[Person 2] langer ud efter »illoyale« partimedlemmer: De hører ikke hjemme i [Parti 1]” bragt den 2. oktober 2024 af Weekendavisen] meldte han klart ud:

“Hvis man på nogen måde forsvare det eller de organisationer, der deltog (i det Hamas-ledede angreb 7. oktober, red.), så er man fuldstændig i strid med, hvad [Parti 1] står for, og så hører man ikke hjemme i [Parti 1].”

At der er “enkelte medlemmer, som alligevel går ud og sår tvivl, og det, synes jeg, både er politisk forkert og meget, meget illoyalt og udemokratisk over for det brede flertal af [Parti 1]s medlemmer,” lød det fra [Person 2] i Information.

Men [Person 2]s dessiner har ikke dæmpet baglandets kritik – tværtimod.

Få dage senere citerede B. T. et mangeårigt medlem, [Person 3], for, at [Person 2] var “langt ude” og “uforskammet”:

“Hovedparten af os, der mener det her, er mennesker, der har været med til at opbygge partiet,” lød det i en artikel [Der er indsat et link til artiklen ”Anklager om topstyring og israelsk påvirkningsvirksomhed: [Person 2]-udmelding møder kritik i baglandet” bragt den 8. oktober 2024 af B. T.], hvor også et hovedbestyrelsesmedlem citeres for påstanden om, at [Person 2] og folketingsgruppens position var et “svigt af den palæstinensiske modstandskamp”.

[Person 2] er desuden blevet beskyldt for at være en både arrogant og topstyrende leder, for at agere talerør for israelsk propaganda og, tilsyneladende endnu værre, for at “passe fint ind i [Parti 3]”.

[Parti 1] befinder sig altså i det, som [Person 2] i det førnævnte interview i Information betegner som “en skæbnestund”.

Således er denne aften i Aarhus, hvor partiet markerer årsdagen for den 7. oktober 2023, et oplagt sted at stikke hovedet ind for at lodde stemningen og få et bud på, hvad balladen handler om.

Det er det ikke mindst, fordi manden med overskæg og fleece, der tog imod i folkehusets foyer, hedder [Person 4]. Udover at stå noteret som arrangør af “debatmødet” er han et tidligere, mangeårigt medlem af [Parti 1]s hovedbestyrelse og det trotskistiske mini-parti [Parti 2].

[Person 4] blev senest valgt som suppleant til [Parti 1]s hovedbestyrelse ved årsmødet i maj 2024 – hvor han var en af de 22 underskrivere af det omtalte forslag om at genoptage partiets politiske samarbejde med den selverklærede terrorismedskyldige organisation, [ORGANISATION].

Forstå konteksten eller dø i forsøget

En gråhåret kvinde i en vamsset sweater stiller røde og grå kaffekander med skruelåg på en lille bakke med sukkerknalder og tebreve. Lokalet rummer kun maks 50 mennesker, så vi må håbe, siger kvinden, at der ikke kommer for mange unge, spørgelystne aarhusianske palæstinensere, der vil deltage i den demokratiske debat.

Så vidt stikker det ikke af, skønt debatmødet er annonceret som værende offentligt. Den ene af mine to bordherrer, der begge hedder [Navn], genkender de cirka 20 fremmødte fra [Parti 1]-regi, fortæller han.

Man hilser da også hjertevarmt på hinanden. Gennemsnitsalderen må være 50, tøjet domineres af denim og læder og flere slags partisanertørklæder.

Formanden for Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening, debattøren og forhenværende politiker for [Parti 3], [Person 1], roder med teknikken for at få sit diasshow om “Palæstinensernes tabte land 1946–2020” til at fylde hele skærmen. Imens tanker to gråsprængte herrer med briller i panden op på tjæretung filterkaffe. De har gang i en diskussion om, hvornår man kan regnes for troværdig venstreorienteret, og som sådan opsummerer scenen både partiets interne konflikt og aftenens dagsorden.

På bordet ved siden af kaffekanderne ligger den ikoniserede turistplakat med påskriften VISIT PALESTINE. Den viser et vue over Jerusalem, malet af Franz Krausz i 1936.

“Ah, ja,” siger den ene af de to diskuterende herrer. “Det var back in the good old days.”

Aftenens første og eneste oplægsholder går på. [Person 1] er desuden rummets bedst og – tør jeg sige det – mest civiliserede klædte person i lysebrune lærredsbukser, strøget, blå skjorte og pæne lædersko.

I sit glatte udtryk kan [Person 1] ligne en ung [Person 5]. De to var da også en overgang partnere i foreningen [Forening 1], oprettet i kølvandet på kontroversen om Jyllands-Postens Muhammed-tegninger i 00'erne. Siden da blev de to uvenner, angiveligt fordi [Person 5] mente, at [Person 1] alligevel var for radikal i sine holdninger.

Det er altså denne mand, som nu står og beriger de fremmødte med fortællingen om den afgørende kontekst forud for hændelsen den 7. oktober 2023.

Oplægget om den 7. oktober handler ikke så meget om, hvad der skete den 7. oktober som om "forklaringen" på, hvorfor det skete.

[Person 1] fortæller så detaljerigt, at man straks køber påstanden om, at han allerede har holdt 118 foredrag det seneste år – og så indlevende, at vi aldrig rigtig når til at diskutere selve skæringsdatoen.

Vi begynder i 1948 med oprettelsen af Israel – konsekvent omtalt "apartheidregimet", der importerede "zionismen, den racistiske ideologi fra Europa". Da bevæger vi os op forbi 1967 og 1993, men da tidslinjen nærmer sig den 7. oktober 2023, sættes tempoet gevaldigt op.

Så hastigt går det, at tilsyneladende ingen tager notits af, at uhyrlighederne, som vi jo er kommet for at debattere, forklejnes som "et forebyggelsesangreb", som "man" udførte, "fordi man regnede med, at Israel ville angribe Gaza". Samme formulering anvendte [Person 1] i øvrigt i en Facebook-opdatering på selve dagen sidste år.

Mere vigtig end den konkrete handling er den åbenbart uomgængelige kontekst. [Person 1] veksler mellem at fortælle fyldestgørende om alt det grusomme, der er hændt palæstinenserne i tiden før og i tiden efter den 7. oktober.

Dét er konteksten for 7. oktober, gentager han, og pointen er så pokkers vigtig, at det ikke giver mening at hænge sig i detaljer om Hamas, lyder det. Heller ikke i bemærkninger om gidsler i Gaza, som ikke nævnes med et ord. En del af konteksten kan altså udelades.

Efter en time konkluderer [Person 1], at "folkedrabet" begyndte for 80 år siden og stadig finder sted. Heller ikke den påstand udfordres, selvom begrebet vel er et af krigens mest omstridte. Men ikke herinde.

Publikum nøjes med at nikke. En enkelt rækker lappen i vejret og spørger, om formanden også regner USA for at være en hovedskurk i den forbrydelse. Den er god nok, det gør han. Så er der pause.

Som slavernes oprør mod de hvide

Mens folk strækker ben, læner den ene [Navn] sig ind over bordet, løfter et øjenbryn og siger:

"Han er da en levende fortæller, hva'?"

Det må man sige, svarer jeg manden, som vi kan nøjes med at kalde [Navn] 1. Han spørger, om jeg også er medlem af partiet, jeg svarer nej og når ikke at sige mere, før han selv fortæller, at han har været lokalt medlem af [Parti 1] i mange, mange år.

[Navn] 1 ligner en tilforladelig akademiker i midten af 60'erne. Han har et partisanertørklæde i tre forskellige slags stof om halsen; de to røde ender er hækledede i et materiale så kraftigt, at arbejdet ser hjemmegjort ud.

Og ligesom [Person 1] mener [Navn] 1, at man må forstå og reagere på angrebet den 7. oktober i en endeløs kontekst af "international solidaritet og antiimperialisme":

“Da jeg var ung, gjaldt det jo Vietnamkrigen, ikke? Og siden det undertrykte folk i Sydafrika og Asien. Palæstina er den sidste koloni, vi mangler.”

Han holder sig ikke tilbage fra at kritisere sin politiske ordfører, [Person 2], for at “efterabe” det “fantastiske zionistiske propagandaapparat”, som blandt andet kommer til udtryk i påstanden om, at “Israel har ret til at forsvare sig selv”:

“Der er ikke grænser for, hvor meget vi har skullet høre på, hvad der skete den 7. oktober,” minder han om, “men det kom jo ikke ud af det blå”. Desuden “var der også israelsk militær på stedet, ikke kun civile”.

Derfor mener [Navn] 1 ikke, at det nytter noget at gentage i ét væk, at “det var noget frygteligt noget”, der skete den 7. oktober:

“Altså, det var da også frygteligt, men... Den terror, der var begået mod palæstinenserne før... Det var også frygteligt. Men det er problemet – hvem kontrollerer narrativet? [Person 2] og kompagni er meget ømtålelige om ikke at blive beskyldt for sympati med den såkaldte terror, som palæstinenserne udfører.”

Jeg spørger til balladen om partiets linje, og det bringer os til det betændte spørgsmål om, hvorvidt partiet bør genoptage sit samarbejde med [ORGANISATION]:

“Dem har vi jo altid haft et vist samarbejde med, ikke? Men så fordi man nu siger, at de var også med (til at udføre terror mod civile i Israel den 7. oktober, red.) og så videre og så videre, så skal man tage 100 procent afstand fra dem. Og der er vi så nogle, der siger, at vi gerne vil have en fortsat dialog med dem, for så kan man jo også komme med kritik af dem,” siger [Navn] 1.

Kritik?

“Ja, men altså... Jeg personligt betragter det ligesom slavernes oprør mod de hvide. Det er nogle gange blodigt, når de undertrykte går til modstand. Var slavernes oprør i Afrika måske civiliseret?”

Nej. “Nej,” siger [Navn] 1.

“Når undertrykkelsen bliver så hård, bliver folk jo også hadefulde, ikke? Og så bliver det sgu voldeligt”.

Hvorfor tror [Navn] 1, at [Person 2] ikke anerkender den erkendelse?

“Fordi han gerne vil fremstå med rene hænder og ikke blive sat i forbindelse med modstandsbevægelsen.”

Måske ser han det som nødvendigt for partiet?

“Ja, måske, men så saver han benene væk under den Palæstina-solidaritet, der er ude i bevægelsen.”

Er formanden fej eller diplomatisk?

Tilbage fra pausen er vi nået til “politikernes” og “mediernes” forfejlede dækning af Israel, af Palæstina, af Gaza, af Mellemosten i det hele taget.

[Person 1] ved, hvad han taler om, for han bliver interviewet af alle medier hele tiden, siger han, og ingen af dem gør deres arbejde godt nok.

Få dage tidligere udkom et længere, blødt portrætinterview, han har givet til Jyllands-Posten. I interviewet gentog [Person 1], at hans personlige holdning, ligesom den fra foreningen, han repræsenterer, flugter med [Parti 1]s: Målet må være en fredelig tostatsløsning.

Men da en kvinde på forreste række i Aarhus rækker hånden i vejret og spørger, om han tror på netop dét, svarer [Person 1], at Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening “arbejder for en tostatsløsning – men”, siger han og fører den ene hånd op til munden, som om han hvísker:

“Spørger du mig off the record, så siger jeg nej, selvfølgelig gør jeg ikke det”. Han griner højlydt. “For det er fuldstændig umuligt. ”

Af dén realitet udleder formanden, at kampråbet *From the river to the sea / Palestine will be free* – som også et af medlemsforslagene i [Parti 1] lod sig inspirere af, og som i praksis betyder en afvikling af staten Israel – ikke er noget, man skal lade sig provokere af. For Israels stat arbejder jo for en tilsvarende løsning med omvendt fortegn, lyder det.

Publikum nikker.

Det er cirka på dette tidspunkt, jeg noterer, at de nærmeste vidner til oplægget er ingen ringere end Jesus og Jomfru Maria; formet og farvet af glas hænger de over formandens skuldre og betragter denne alvorsstund i [Parti 1]s skærsild.

Pray for [Person 2]

Skråt bag [Person 1] sidder arrangøren, [Person 4], og skriver sirligt på et stykke papir. Han nedfælder, hvem fra publikum der får tildelt retten til at stille et spørgsmål, og den ansvarlige mand sørger for, at man kommer bagerst i køen, hvis man allerede har haft ordet.

Efter halvanden time, og uden at andre kan krydstjekke, rejser han sig op og siger, at nu er det [Person 4]s tur.

Han har ikke så meget at spørge om, men rigtig meget at tilføje. Især til det med konteksten:

Tilbage i 2002 var [Person 4] med til at starte bevægelsen “Boykot Israel”, siger han, og dengang var det helt vildt besværligt at blive taget alvorligt. Men det er ikke tilfældet længere, hvorfor [Person 4] nu er “optimistisk” over, hvor godt det går, som han siger:

“Israel har aldrig været så upopulær, som det er nu. ”

Derpå følger en lang sammenligning mellem Israel og vilkårene under apartheidstyret i Sydafrika. Også dét er en del af konteksten, men ikke af min vinkel, så da klokken nærmer sig 21:00, og [Person 1] er ved at runde af, rækker jeg en hånd i vejret, blinker til [Person 4] og stiller et åbent spørgsmål til oplægsholderen, der lige så meget er til det øvrige publikum:

Du sagde før, at der var en flokmentalitet på Christiansborg. Tror du, at det er årsagen til, at man også i toppen af [Parti 1] tager sig sine forbehold og tøver med sin opbakning til modstandsbevægelsen udadtil? [Person 1] puster ud.

“Jeg kender alle de gode folk i [Parti 1]. Også [Person 2], inden han blev leder. Og jeg ved, hvor de står i forhold til Palæstina. Jeg misunder dem slet ikke, fordi de befinder sig i et klima, som er så betændt. Jeg forsvarer ikke nogen,” siger [Person 1] og henviser her til israelske allierede. “Jeg prøver bare at forklare, at nogle gange skal man måske prøve at forstå, hvordan vores gode ven [Person 6] ([Efternavn], gruppeforperson i [Parti 1]s folketingsgruppe og aktiv Palæstina-debattør, red.) har det. Hun er en enmandshær. ”

[Person 2], derimod, er ifølge [Person 1] “en presset mand. Maksimalt presset, også på Christiansborg”, hvor han kan risikere at blive en “paria”, hvis han ikke følger med “strømmen” af medier og politikere, der ikke tør andet.

Er dét så et spørgsmål om diplomati eller fejhed?

“Det er dine ord,” svarer [Person 1] uden at vælge et af dem. Måske fordi ordene menes at være udtryk for to sider af samme sag.

Så afbryder min anden bordherre, [Navn] 2, uden hensyn til [Person 4]s talerække:

“Der er jo også en anden strøm ude på gaden hver uge. Hele landet. Det er jo et valg om, hvilken strøm man vil læne sig op af,” halvråber [Navn] 2.

Ivrige nik. “Ja! ”, lyder det fra en.

Ordet gives til en [Navn] 2, som konstaterer, at det, der “mudrer” debatten til på venstrefløjen, er “påstanden om, at Israel har ret til at eksistere”.

Den simple påstand mangler dét, som debatten i aften har til overflod: Kontekst. Der mangler simpelthen gode svar på, hvorfor og hvordan Israel har ret til at eksistere, mener [Navn] 2. Til hans forsvar er det punkt heller ikke noget, vi har gennemgået i aften.

[Person 1] erklærer sig dog enig og i, at netop den påstand gør det så vanskeligt at sympatisere med Palæstinas modstandskamp.

Og så er vi tilbage, hvor vi begyndte: Israel står i vejen for det gode. Landet skygger for palæstinenserens frihed, som også fokuset på begivenhederne den 7. oktober gør det for “modstandskampen”.

Hvad kan man gøre for at ændre dét?

Man kan gøre som [Person 1]: Han har “ikke kun holdt 118 foredrag” det seneste år, men også givet “langt over 500” interviews til “folkeskoleelever, 9. klasser, gymnasier og universitetsstuderende”, og skal man tro mandens egen udlægning, går det bare godt med at forme fremtidens borgere:

“Venner, det er få kritiske eksempler eller spørgsmål, der er kommet fra dem. Alt handler om, hvordan kan Israel få lov til at fortsætte den her forbrydelse,” siger han og smiler bredt, mens han opremser alle de regioner, han har besøgt.

“Det er altså over hele landet, at den nye generation vokser op med, at det, der foregår, bare ikke er okay. Uanset om man synes, at palæstinensere har været tossede eller har begået fejl. ”

[Person 1] græder hver aften, siger han. Men succesen på landets skoler og formentlig også i aften giver ham “en form for optimisme, selvom det er op ad bakke med den enorme magt, som Israels venner har”.

Den slags sidder ikke blandt os i aften. [Person 1] høster et stort bifald, tager imod en vingave og lister afsted.

Det sidste, jeg hører på vej retur gennem den smalle midtergang, er, hvad der lyder til at være en fortsættelse af samme diskussion, jeg overhørte inden oplægget: Hvornår er man egentlig en troværdig venstreorienteret? ”

Efter offentliggørelsen

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har til Pressenævnet indsendt et brev, som foreningen sendte til chefredaktør [Person 7] efter artiklens offentliggørelse. Af brevet fremgår:

”Kære [Person 7]

Beklager meget. Men det er en ommer. For din hang til "muldvarp-journalistik" var en sand kikser. Ikke alene fordi jeg genkendte den gode [Person 8] lige fra starten. Ikke mindst fordi han "skilte sig ud" og lignede mere en "forretningsmand" med sin pæne taske på bordet (måske endda med et kamera eller en diktafon tændt?) end en gæst, der kom for at blive klogere på den forfærdelige situation i Mellemøsten. Men fordi jeg har, trods alt, læst et par artikler fra hans hånd i WA gennem tiden, og under pausen forsvandt min sidste tvivl om hvem han er.

I første omgang troede jeg, at det var WA/Berlingske Media, der havde sendt ham, eftersom hr. [Person 9] og BT har, naturligvis uden held, gravet og gravet i flere måneder for at finde, hvad som helst om min person og venskabsforeningen. End ikke hr. [Person 9] har benægtet den oplysning jeg fik for flere uger siden fra gode folk på Pilestræde.

Jeg missede, at den gode [Person 8] kunne være udsendt af dit "frihedsbrev".

Og hvad så? Og hvad kom han med af sensationelle "afsløringer"? !

For du/I fremhæver især to ting – hvis der ses bort fra de farverige adjektiver i [Person 8]s tvivlsomme opbygning i artiklen;

1 - at jeg er fortaler – faktisk en af de sidste dinosaurer, som i år og årtier har skrevet og udtalt mig om den, for ikke så få, ulidelig og i virkelighed umulig 2-statsløsning. At jeg ALTID gør – og i alle år har gjort - opmærksom på det faktum, at 2-statsløsningen ER en umulighed efterhånden – af praktiske og politiske årsager:

1. De praktiske i kraft af, at INTET er tilbage af den besatte Vestbred, som netop var/er ment som ryggraden i en stat på basis af 1967 grænserne
2. De politiske, fordi Netanyahu og fascisterne omkring ham siger det morgen, middag og aften, at de hverken er for en 2-statsløsning eller en holdbar løsning i det hele taget.

Det er den virkelighed, som også verdens ledere og enhver med det mindste indblik i konflikten, udtaler og operer efter. Men at 2-statsløsningen er den eneste reelle mulighed – for begge folk vel at mærke – er fordi de to øvrige alternativer er meget mere umulige at forestille sig (en fortsættelse som hidtil eller 1-statsløsningen).

At jeg/vi i venskabsforeningen fortsat, trods disse faktorer, taler for 2-statsløsningen r, fordi det er, igen – trods alt – den løsning som vores regering, EU og HELE det internationale samfund går ind for og arbejder ihærdigt for. Om end i ubrugbare nærmest daglige erklæringer det sidste års tid og gennem årene, mere end i praksis og politisk.

SÅ, hvad er "NYT" i din/jeres sensationelle "afsløring"? At jeg bringer denne virkelighed på banen ved ethvert foredrag/oplæg/interview og endda i debatter? –Det gjorde jeg også i det omtalte "portræt interview i JP i forrige weekend (om det kom med eller ej er noget du/I kan vende med journalisten). Det samme gælder et interview i Berlingske i sidste uge ifm. den historiske meningsmåling, der handlede om et stort flertal af os danskere går nu ind FOR at anerkende det besatte land som en stat.

Og jeg kan blive ved....

2- "et forbyggende angreb" ifm. den 7. oktober, som [Person 8] selv referer til i artiklen og noterer korrekt, at jeg også skrev på Facebook på dagen sidste år. Faktisk sagde jeg det i medierne for et år siden og siger det også til foredragene over alt i landet. Og svaret på det er at finde i netop – også - opslaget fra sidste år. Og under sidste uges foredrag i Aarhus gentog jeg det faktum, at udtalelserne fra det besatte land ifm. et års dagen blev det igen nævnt, at for det besatte folk var det "et forebyggende angreb" og endda "et længe ventet angreb" pga. truslerne fra Netanyahu og regimet i Tel Aviv gennem hele efteråret om "en snarlig straffeaktion" – og som for Netanyahu (som jeg nævnte under foredraget i Aarhus) skulle være ment som en afledningsmanøvre ifm. de massive protester mod ham og de enorme spændinger i hele Apartheidstaten sidste år. Det er rigtig ærgerligt, at [Person 8] ikke kommer med hele beretningen vedr. begge punkter. For så vil der faktisk slet ikke være en "historie".

SÅ, hvad er problemet her – for dig, [Person 8] og hele den sensationelle presse og populistiske fløj? For at spørge yderst diplomatisk.

Du er mere end velkommen til at sende endnu en "muldvarp" – tilsyneladende din specialitet – på torsdag, når jeg skal holde oplæg på en højskole om formiddagen og på kontoret på Christianshavn for et gymnasie hold om eftermiddagen. Eller til et stort debat-event i København den 5. november, til et stort åbent event i Aarhus den 7. november eller til de øvrige 7 – indtil videre – oplæg/foredrag og debatter frem til den 12. december. Eller til de – ligeledes indtil videre – 5 aftaler i januar/februar næste år. Bare sig til, da hverken du eller din evt. "muldvarp" behøver på nogen måde at gå under cover eller at gå med hat og en lang frakke.

Fortsat god søndag til dig – og til [Person 8]. ”

Øvrige oplysninger

Frihedsbrevet har til Pressenævnet indsendt et skærmbillede af et opslag fra [Person 1]s Facebook-profil bragt den 7. oktober 2023. Af opslaget fremgår en tegning, der forestiller en palæstinensisk kvinde, der råber ”ENOUGH OF APARTHEID! ENOUGH OF ETHNIC CLEANSING! ENOUGH IS ENOUGH” af en israelsk soldat og en Hamas-kriger, der ses løbe væk fra kvinden, samt følgende tekst:

”Nok ER Nok

Palæstinenserne indledte hvad de selv betegner som ”et forebyggelsesangreb”, da Nethanyahu ville have angrebet det besatte Gaza i morgen søndag eller på mandag. Derfor siger de Nok ER Nok.

Tak til den eminente brasilianske kunstner Carlos for følgende meget sigende tegning.

Læs mine opdateringer dagen igennem i dag – om hvad palæstinenserne siger om at forhandle. Følg med her i de kommende timer og måske – desværre – også dage. ”

Pressenævnet har endvidere fra Frihedsbrevet modtaget en kopi af invitationen til det omtalte arrangement. Der er øverst i venstre hjørne indsat en firkant med teksten: ”[Parti 1]-debatmøde med: [Person 1], Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening. Deltagelse er gratis! ”. Nedenfor er indsat et palæstinensisk flag, hvor følgende tekst er indsat over:

”Offentligt debat-møde med [Person 1]:

Israels krig – et år efter 7. oktober

Tirsdag den 15. oktober kl. 19

Folkehuset Møllestien, Grønnegade 10, 8000 C

[Person 1] er mangeårig formand for Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening. I mere end 25 år har han været engageret i debatten om Palæstina-sagen. Det seneste år har han holdt over 100 foredrag og debatter landet over.”

I bunden af invitationen fremgår: ”Arr. : [Parti 1] i Århus Nord, Århus Syd, Århus Vest og Århus Øst.”

Pressenævnet har fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening modtaget et skærbillede af kommentarsporet til et opslag fra [Person 7]s Facebook-profil bragt den 19. oktober 2024, hvor han linker til og omtaler den påklagede artikel. Af kommentarsporet fremgår blandt andet:

”[Person 7]: Fremragende skrevet af den herligt observante og detailorienterede [Person 8]. Fx fanger han denne scene.

[Der er indsat et skærbillede af et uddrag af den påklagede artikel, hvoraf blandt andet fremgår, at [Person 1] ikke tror på en fredelig tostatsløsning]. ”

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har videre indsendt et skærbillede af et opslag fra Frihedsbrevets Instagram-profil bragt den 19. oktober 2024 med illustrationen fra og omtale af den påklagede artikel. Af opslaget fremgår blandt andet:

””[Parti 1], ja? Bare følg BOYKOT ISRAEL-skiltet.”

Efter flere eksempler på det modsatte har [Person 2] slået fast, at terrørsympatisører ikke hører til i [Parti 1]. Gælder det også i Aarhus?

Til et debatmøde mødtes lokale fra [Parti 1] og Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening i anledning af årsdagen for 7. oktober – datoen, som her beskrives som blot endnu et kapitel i ”Israels krig mod Palæstina”.

Journalist [Person 8] sad med til mødet for at lodde stemningen på skyttegravskrigen i [Parti 1]s bagland. Det var ikke fredfyldt.

[...]”

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har endvidere indsendt et skærbillede af kommentarsporet til et opslag fra [Person 1]s Facebook-opslag bragt den 20. oktober 2024, hvor han adresserer [Person 7] og bekendtgør sine indsigelser mod den påklagede artikel. Af kommentarsporet fremgår blandt andet følgende:

”[Person 7]: Når man skal bruge så mange ord på at forklare andre at der slet ikke er noget galt, så er der helt åbenlyst noget galt. God søndag! Mvh. ”

”[Person 1]: Kære [Person 7]... jeg må desværre konstatere at du hverken ønsker dialog eller debat med afsæt i viden, indsigt og en portion saglighed. Men igen, fair nok. For du ønsker tilsyneladende kun dæmonisering, populisme, tilsvining og de klassiske overdrevne postulater. Invitationen til den 5.

september i KBH er fortsat åben eller endda den 7. november i Aarhus, da begge er offentlige events. Sig til. Du er mere end velkommen – med eller uden [Person 8] [Der er indsat en emoji med solbriller]. ”

”[Person 1]: Kære [Person 7]... ”Når man skal bruge så mange ord på at forklare andre at der er slet ikke er noget galt, så er der helt åbenlyst noget galt”. Fair nok. Det er også dig som er journalist. Vi dødelige – særligt os, som ikke havde det privilegium at være født og opvokset i verdens bedste land (det vil sige dit og mit land), må desværre bruge flere ord samt lange og nok for dig kedelige sætninger for at komme til ”Pointen”. Så du må altså bære med os stalker. Men, så kan du berige os med det som du betegner som ”noget galt”. Hvad er du kommet frem til og/eller har analyseret dig frem til? Og jeg vil bruge noget konkret... TAK. Og slet ikke noget du tror eller brygger på dine formodninger og gætterier. Det kan jeg ikke bruge noget som helst – eftersom du aldrig har været neutral ifm. den ulykkelige konflikt. Og bestemt ikke det sidste års tid. Glæder mig til at hvad du kan komme med. Og beklager endnu en gang, det kunne blive kortere [Der er indsat en emoji, der blinker].

[Person 7]: [Person 1] jeg kan i hvert fald konstatere at det møde som [Person 8] deltog i var et offentligt tilgængeligt møde, så din påstand om at han var undercover eller muldvarp er jo helt på månen. Det samme er dine slet skjulte fantasier om at jeg er zionist / påvirkningsagent / ashkenazi troldmand – og du burde holde dig for god til at gå efter min journalistiske ethos på den måde bare fordi du er blevet taget med fingrene i kagedåsen. God mandag! Mvh. ”

[Person 1]: Kære [Person 7]... Nu laver du selv en ”[Person 8]”; $2+2=5$. For INTET af det du skriver eller prøver at omskrive har noget på sig. Hvor skriver jeg følgende om dig ”... at jeg er zionist / påvirkningsagent / ashkenazi troldmand...”? ! Er det fordi du ikke tåle det faktum, at du ALDRIG har været neutral når det gælder konflikten, så vælger du at lægge disse absurde og konspiratoriske ord i munden på mig? Og gode mand, hvilke ”kager” og hvilken ”kagedåse”? Du insisterer på at skabe en storm i et... snapseglas (eller måske portvinsglas for dit vedkommende – for fint skal det jo være!). Prøv igen. Måske en anelse sagligt og med viden og indsigt. God aften. ”

Pressenævnet har fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening desuden modtaget en række billeder af lokalet, hvor det omtalte arrangement blev afholdt, samt et billede af et bord fra arrangementet, hvor der blandt andet står fire sorte og grå termokander.

Frihedsbrevet har endvidere til Pressenævnet indsendt en lydoptagelse, der varer ca. 2 timer og 13 minutter, fra det omtalte arrangement. Af optagelsen fremgår blandt andet:

[Tidskode 00:00:51-00:01:20]

”[Person 1]: Så det er en stor glæde at være her. Og jeg kan lige meddele med det samme, at det er nummer 118 oplæg, foredrag, debat skråstreg ”you name it” siden oktober sidste år over hele landet. Og der er ikke noget at sige til, at det er moi alene, der er også nogen fra bestyrelsen, der har lavet alt muligt. Mit problem er bare, eller mit held er, at for hver gang jeg optræder i radio eller på tv, så siger folk, ”det er ham, vi vil have”, ikke. Og så må man bare stille op. Og det er frivilligt vel at mærke. ”

[Tidskode 00:42:59-00:49:35]

”Kvinde: Altså hvad er planen på længere sigt? Altså nu hører jeg, det der med ”from the river to the sea”, at palæstinenserne vil gerne have hele landet uden opdeling, men hvad vil israelerne? Altså hvad tænker de? Vil de have alle palæstinenserne ud af Israel?

[Person 1]: Ja. Det er også ”from the river to the sea”. Og faktisk fra flod til flod.

Kvinde: Jamen vil de leve sammen med dem, eller vil de have palæstinenserne ud af landet?

[Person 1]: Nej. Nej. Nej. Se her lige under pausen, så skifter jeg lige til den her skærm med referencer og kilder, hvor jeg skrev omkring, hvad der egentlig er sket det sidste års tid. Og det er hvad, altså det der førte til den 7. oktober sådan kort fortalt, det har relevans. Derfor er dit spørgsmål relevant, og det har relevans i forhold til det, der er sket. Se, i juli sidste år, juni undskyld sidste år, stod ham nummer to i den israelske regering ham der Smotrich, tossen, der er to tosser. Altså de to tosser får Netanyahu nærmest til at virke som den rigtige fredsdue i virkeligheden, og det er han jo bestemt ikke. Så står ham der Smotrich i Paris, og så siger han, at palæstinenserne har faktisk tre muligheder, altså det står sort på hvidt på den artikel. Det er dokumenteret, så der er ikke, det er ikke noget, jeg finder på. Så siger han, at palæstinenserne har tre muligheder. Hvad er det? Jamen de kan finde sig i det, der foregår, eller i vores plan, det er at overtage hele Vestbredden, det er deres mål, fordi det bosætter ham og den anden tosse [utydeligt, *Pressenævnet*]. De må finde sig i det eller må flytte. Den anden mulighed det er hvad? At de må simpelthen, hvis de ikke vil, så må de finde sig i at blive dræbt. Og den tredje mulighed, hvad er det? At de må underkaste sig. Totalt. Det var den første. Den anden, det er Netanyahu september sidste år, som faktisk præcis for to år siden, for et år siden, så stod Netanyahu i FN's generalforsamling og så han har det der, det plejer han jo altid at gøre, han har et eller andet smuk at vise, af tegninger og kort. Og så står han med en tegning af Israel, hvor der ikke er noget Vestbredden, hvor der ikke er noget Gaza. Så allerede i bevidstheden blandt israeleren, er der ikke noget Vestbredden eller Gaza overhovedet. Altså det hele er Israel. Plus det jeg var inden på omkring, at Gaza har været belejret i så mange år, og der er ikke noget udsigt, der er ikke noget alternativ. Så kom den 7. oktober, som palæstinenserne kaldte på dagen; et forebyggelsesangreb, fordi man regnede med, at Israel ville angribe Gaza. Så i virkeligheden er det ikke bare noget, altså palæstinenserne siger – ”from the river to the sea” – det er selvfølgelig provokation og for at provokere, fordi israelerne siger nøjagtigt det samme og siger faktisk meget mere i øvrigt. Det snakker man meget om nu, at Israel skal være ”from the river to the river”. Og hvad er ”fra flod til flod”. Det er Nilen til Eufrat ved Irak. Og det har ham Smotrich lige sagt for nogle dage siden, en uge siden. Han havde simpelthen siddet og sagt, ja altså hans drømmescenarie det er, det står i Israel. [Utydeligt, *Pressenævnet*] Ibis Israel som han kalder det, som aldrig fandtes. Og det inkluderer Palæstina, en del af Egypten og Jordan, hele Jordan og faktisk noget af Syrien og Libanon og Irak og faktisk ind i Saudi-Arabien. Det er det, man kalder fra flod til flod. Så alle de der begreber, det har altid eksisteret venner – ”fra flod til havet” for palæstinenserne, ”fra flod til flod”, you name it. Også inden Oslo-aftalerne i 1993. Men det er trådte i kraft, bare lige for at give jer et billede af det. Altså os der kan huske den tid, der troede vi faktisk ikke, at det ville være muligt, men det var et fantastisk år 93, 94, 95, at i 94, da det så rigtig godt ud, så begyndte også israelerne at sige; ”hold da op, det kører jo fint”. Men så lad os hoppe videre til en-stats-løsningen, det vil sige, hvor alle kunne leve under et tag, altså en stat for alle, lige rettigheder, lige pligter i en demokratisk cirkulær stat. Så ligegyldig hvilke slogans, hvilke dagordninger den ene eller anden har – det afgørende er, at du har en part, der kommer med alle mulige undskyldninger, alverdens mulige undskyldninger for ikke at implementere det, som hele verdens samfund har været enige om, en to-stats-løsning, som er den bedste løsning her og nu. Og gøre alt for at hvad? At undergrave/vælge og vrage? Det er lige blevet drøftet i radioen her i dag i P1 debat. Var der nogle af jer, der hørte det? Ja. Jeg kunne ikke være med, fordi jeg kunne kun være med til klokken 16, og så sagde jeg nej, hvis ikke jeg kan være med i hele udsendelsen, så gider jeg ikke, plus jeg havde nogle andre aftaler, jeg skulle lave om. Men man snakkede om den

fantastiske to-stats-løsning, men hvor man sagde, [utydeligt, *Pressenævnet*], at der ikke er mulighed for en to-stats-løsning, og derfor siger palæstinenserne; ”fint, så er det bare fra flod til havet”. Det er ikke noget, jeg siger eller går ind for, fordi vi arbejder for to-stats-løsningen. Men spørger du mig sådan of the record, om jeg tror på en to-stats-løsning, så siger jeg; ”nej, selvfølgelig ikke det.” For det er fuldstændigt umuligt. Så ligegyldigt hvem, der råber hvad efterhånden, ikke – det afgørende er, hvad samfundet gør eller ikke gør efterhånden. Og så bare lige for at afslutte den her del, så er det, der er mest deprimerende ved det hele venner, det er, at vores fantastisk kloge udenrigsminister [Person 10], han snakker om to-stats-løsningen morgen, middag og aften efterhånden, ikke. Han har aldrig nogensinde interesseret sig for den her konflikt – hverken som statsminister eller som udenrigsminister eller whatever – aldrig nogensinde, snakker om to-stats-løsningen, han aner ikke, hvad det er. For han har aldrig nogensinde gået ind og sagt; kan det overhovedet lade sig gøre. Og hvad skal der til for, at vi kan presse vores venner i Israel ind til at implementere to-stats-løsningen. Så skal han morgen, middag og aften tage afstand fra processerne og procesaktiviteterne og hele drømmen om, at Vestbredden er bare mere helligt for dem – i hvert fald den nuværende regering – end Tel Aviv nogensinde har været. Det er jo det, der er Ben-Gvir, Smotrich og Netanyahu, de er jo ligeglade med Tel Aviv, det er altså det vigtigste for dem. For det er der, hvor jødedommen for dem, efter dem, efter deres opfattelse udsprang fra og stammer, og derfor er det fuldstændigt ligegyldigt, hvem der råber hvad. Det afgørende er, hvad verdenssamfundet finder på her og nu og ikke, når det sidste missil er kastet over palæstinenserne i Gaza.”

[Tidskode 01:10:50-01:18:13]

”*Kvinde*: Jeg tænker på hvad, altså nu har vi de her to fronter, der hedder israelere og palæstinensere, der er kørt op, og vi kan ikke lige se, hvordan de skal blive enige, fordi de vil have hele landet, ikke? Jeg synes, der mangler nogle andre stemmer, der måske kunne være med til at stoppe det her. Hvor er de arabiske lande, hvor er de kristne, altså for de er der jo også. Kan man ikke også få dem ind i det her til at bløde de to fronter op?

[*Person 1*]: Lad mig sige det sådan, at altså grundlæggende hvis der er nogen, der hele tiden bliver ved med at sige to-stats-løsning og lad os finde ud af det på trods af... Så forsvinder det igen, interessant. Nej, se, hvis der er nogen, der bliver ved med at snakke om to-stats-løsning, så er det faktisk palæstinenserne. Og palæstinenserne – der er bare lige noget grundlæggende, som vi bliver nødt til lige at have på plads, og det er; helt fra starten af i fredsprocessen, der var det altså ikke den palæstinensiske præsident eller den palæstinensiske [utydeligt, *Pressenævnet*], det er altså noget, der hedder PLO. Den palæstinensiske befrielsesorganisation, som var den ret Nazareth bestemt af det palæstinensiske folk, som hele verden havde anerkendt, også Danmark og EU, som sagde, det er dem, man forhandler fred med sammen med israelerne. Okay, godt. Så det er hverken Hamas eller Fatah, eller hvad det nu er. Det er PLO, som man forhandler fred med. Det er ikke heller dem, der sidder i Ramallah, der hedder det palæstinensiske autoritet. Det er bare helt tilfældigt, at formand for PLO er også præsident i Palæstina, og som også er formand for den store organisation Fatah. Det er bare lige for at have det på plads, når Israel siger; ”vi kan ikke forhandle med Hamas”. Jamen det er jo heller ikke Hamas, man forhandler med, vel. Det er heller ikke, de der to tosser omkring Netanyahu, Ben-Gvir og Smotrich, som man forhandler med, vel. Man forhandler med den israelske regering, selv om den israelske regering ikke vil. Så du har fuldstændig ret. Altså fronterne er trukket skarpt op. Men hvorfor har de gjort det? Det er fordi, at du har en regering, du har Netanyahu, venner, der kom til magten efter Rabins død tilbage i 95, 96. Han kom for første gang. Han var der i halvandet, to år, og blev afsat på grund af korrupsionsskandaler allerede dengang, og så gik der nogle år, og så kom han tilbage. Men allerede dengang var hans plan, hvad? At gøre det af med fredsprocessen og Oslo-aftalerne, det sagde han åbent i øvrigt. Godt. Problemet er nu, som jeg måske lige kort var inde på tidligere, at det er lige før, at Netanyahu virker som den rene

fredsue i forhold til den der kollation, han står i spidsen for. Så fronterne er trukket skarpt op på grund af, at du har en regering i Israel, der siger, at de ikke vil have fred, de ikke vil have to-stats-løsning, de vil ikke have noget, de vil ikke have palæstinenserne overhovedet. De vil have mere og mere land, og mindre og mindre af palæstinensere hele vejen igennem. Men siger det også åbent; ”vi vil have hele Vestbredden”. Og lur mig, hvis vi er så uheldige, og verden er uheldig, at Trump kommer til her om en måned, bliver valgt. Han har snakket åbent om, at han synes Israel er et for lille land, for smalt, og måske er det på tide, at man udvider landarealet. Det siger han åbent. Han mener helt klart Vestbredden. Husk lige dengang han var der, han sagde; ”jamen kan man ikke finde ud af det, man kan ikke forhandle med Syrien om det, ved du hvad? Det er jeres. Østjerusalem, amen det er svære og svære at spore, godt, I får også Østjerusalem”. Han vil også komme og sige; ”det er fuldstændig umuligt med to-stats-løsning. Den bedste løsning er, at Israel bare får det område så. Så fronterne, ja, de er trukket skarpt op, fordi du har en regering i Israel, der ikke rigtig kommer med et alternativ. Et alternativ for dem, det er; palæstinenserne må bare rejse, altså må forlade det område, fordi hvis de ikke vil finde sig i det. Det er det, der er grundlæggende i det her, men selv i går, selv i forgårs sad palæstinenserne i Ramallah, den palæstinensiske præsident og sagde; det er nu, at dansk samfund skal træde i karakter, apropos [utydeligt, *Pressenævnet*], og sige to-stats-løsning, som man snakker om hver eneste dag –selv som sagt vores kloge udenrigsminister [Person 10]. Men man skal gøre noget ved det. Altså det skal ikke bare blive ved med snak, vel. Altså vi skal ikke bare blive ved og ved med at sige, at vi tager afstand fra bosættelserne, og vi synes, at to-stats-løsningen er den bedste løsning for begge folks skyld. Fint, tak for det. Men gør noget ved det for hulen. Vi har lige skrevet i morges, tror jeg, det var, eller i går, om at Spanien og Irland og nu også Slovenien, og jeg kan ikke huske, hvem det var.

Mand: Luxemburg.

[*Person 1*]: Luxemburg, ja, som siger; ”godt, så må vi presse dem i hvad? Associeringsaftalen”. Altså hans aftale. Det er altså første gang nogensinde, at nogle i Europa, et så stort land som Spanien siger det her. Det er altså bare stort det her. Hvis man virkelig gør det, så vil Israel med det samme sige; ej ikke i morgen eller i næste uge, men meget snart. Okay, godt, fedt, det gør vi, fordi det betyder så meget for dem. Altså hvis man virkelig vil gøre noget ved det, fordi hvis man ikke gør det nu venner, så vil vi stå her igen om nogle år, og så vil vi kigge tilbage nu her og sige; hold da op det var bare ren børneleg i forhold til det, der foregår nu, altså om fem år. Fordi hvis du havde spurgt mig for nogle år siden, venner, hvis I havde spurgt mig for nogle år siden; ja, ja, det, vi oplevede i 2014 med overgrebet mod Gaza, jamen det er ingenting i forhold til det, der kommer om et år. Så vil jeg sige til jer; hold da op I har set for mange amerikanske film, ikke. Altså ikke i min vildeste fantasi havde jeg forstillet mig, at vi ville stå her i dag – også et år efter – og opleve, at dansk samfund er fuldstændig, ikke bare handlingslammet, men i virkeligheden er tavs omkring, hvad der foregår. Altså du kan kalde det, hvad du vil, men det, der foregår, det er bare ikke okay. Så ja, de to parter kan ikke finde ud af det sammen, fordi du kan heller ikke snakke om konflikt i virkeligheden. Det er så vigtigt, at man ikke snakker om konflikt. Det her er ikke en konflikt. En konflikt er mellem to ligeværdige parter. Der er altså ikke to ligeværdige parter. Du har en brutal besættelsesmagt, en apartheidstat, et apartheidregime, som ikke har lagt skjul på, hvad det er, de vil. Og så har du et besat folk, der er desperat efter bare det mindste håb om, at der kan findes en løsning, en vej og en retfærdig løsning på det her en gang for alle. ”

[Tidskode 01:54:59-02:03:13]

”[*Person 8*]: Jeg får bare lyst til at spørge dig nu, hvor du nævner den skævhed i medierne, og du sagde også før, at der var ved at formere sig sådan en flokmentalitet på Christiansborg også blandt politikere, hvor man ligesom efteraber de samme sprogbrug. Tror du også, at det er årsagen til, at selv i toppen af

[Parti 1] i hvert fald på Christiansborg, at man også tager sig sine forbehold og kommer med tøven udad til?

[Person 1]: Jeg kender alle de gode folk i [Parti 1] og har altid haft et super godt forhold til dem – også til [Person 2] inden han blev folketingsmedlem. Og jeg ved, hvor de står i forhold til Palæstina, ikke. Jeg misunder dem slet ikke, at de er inde i klima, som er så betændt. Jeg forsvarer ikke nogen. Jeg prøver bare at forklare, altså nogle gange skal man måske prøve at forstå, hvordan vores gode ven [Person 6] har det. Hun er enmandshær. [Person 2], jamen jeg ved, hvor han står i forhold til Palæstina, men han er en presset mand, maksimalt presset – internt, men også på Christiansborg. Altså der er også noget, der skal, der er jo en maskine, der hedder politisk maskine, skal også kunne køres derinde, ikke. Og det sidste, du skal være, der er simpelthen en paria, altså en man slet ikke vil i nærheden af, fordi man ikke vil følge med strømmen. Og strømmen er hvad? Det var det, vi var inde på. Det er medierne, der tegner debatten, og så har du politikere, der slet ikke tør at tale imod strømmen. Altså igen det er en længere snak, meget filosofisk tilgang til hele problematikken, ikke.

[Person 8]: Jo, men det er vel også bare et spørgsmål om, det så er diplomati eller fejhed, ikke?

[Person 1]: Det er dine ord. Ikke mine ord.

Mand: Der er også en anden strøm ude på gaden hver uge i hele landet. Det er et valg om, hvilken strøm man vil læne sig op ad.

[Person 1]: Ved I, hvad det grundlæggende problem er? Det er, at der er så mange Palæstina-venner, for eksempel i [Parti 3]. Men de må ikke overhovedet tage Palæstina op i [Parti 3]. Det er mit gamle parti. Den eneste ven i Radikale eller den største ven i Radikale, han er lige skiftet over til [Parti 4], [Person 11]. Altså det bare lige for at sige, han kørte sammen med [Person 6] ping-pong hele tiden. Det må han slet ikke nu. [Person 13] fra [Parti 3] – med al respekt, jeg har det bedste forhold til ham – jamen han må ikke gå ud og sige noget om Palæstina. Det vil [Person 14] ikke have. Hvorfor vil hun ikke have det?

Mand: [Uklart hvad der bliver sagt, *Pressenævnet*] De går faktisk sådan rimelig.

[Person 1]: Jo omkring FN. Det havde også vores udenrigsminister, altså det her, det er okay. Men at gå grundlæggende ud og så sige noget om Palæstina og tilkendegive, det er op ad bakke. Så tilbage er kun de få i [Parti 1] og særligt [Person 6], som er enmandshær.

Ordstyrer: Skal vi lige lukke lidt op igen? Nu får vi tre meget korte, og vi starter med dig, [Navn 3], fordi du har ikke sagt noget.

[Navn 3]: Men [Person 1] handler det ikke også om, at vi er allierede med USA, at politikerne ikke tør at sige noget?

Ordstyrer: Vi tager det samlet, [Person 1]. Og [Navn 4].

[Navn 4]: Nu når du snakker om dit forhold til [Parti 1]s folketingspolitikere og siger, de er pressede. Er de så pressede, at de bliver nødt til at skrive under på det papir, som giver penge til det jødiske samfund til at undersøge antisemitisme?

[Navn] 2: Det, der mudrer det lidt i forhold til venstrefløjen, det er også sådan en påstand, som at Israel har ret til at eksistere, hvor der mangler en forklaring på, om det er apartheid-Israel, eller hvad for et Israel det egentlig er. Hvor man egentlig kan sige, jamen hvis det ikke er et apartheid-Israel, hvad er det så?

[Person 1]: Jeg starter lige med dig. Det er faktisk kernen i alt det, der foregår omkring den såkaldte meningsmåling, som Jyllands-Posten har lige lavet. Meget kort fortalt. Det var faktisk der, hvor de – undskyld mit udtryk – tog røven på mig, Presseløgen. Det handlede, som var aftalt, vi skulle behandle de to spørgsmål indenfor den såkaldte meningsmåling, som Jyllands-Posten havde lavet. Og jeg blev interviewet omkring begge dele i Jyllands-Posten. De havde mig med i interviewet omkring den første del, om det var berettiget eller ikke berettiget den 7. oktober, og de tog mig ikke med, selv om de fik en udtalelse, en lang udtalelse, omkring den anden del, der hedder Israels ret til at eksistere. Hvorfor? De kunne ikke lide mit svar. Og hvad var mit svar? Det var faktisk nøjagtigt det, du kommer ind på. Når nu det er stillet op på den måde – ja eller nej – så vil jeg, jeg er en af de sidste dinosaurer herhjemme, der taler om to-stats-løsningen, ikke? Så selvfølgelig går jeg ind for Israels ret til at eksistere ved siden af Palæstina på Salutaris graderne. Men, sagde jeg til dem, hvis jeg fik stillet det spørgsmål, så ville jeg sige; nej, det har de ikke ret til. Hvorfor? Fordi hvad er det for et Israel, I snakker om i jeres spørgsmål? Er det Israel, som vi andre snakker om inden for Salutaris grænserne? Eller er det, det Israel, som de selv snakker om med Golan, med Østjerusalem og med den sidste bosættelse, som de lige har bygget sikkert her for nogle timer siden. Sagde de faktisk Teheran. Eller er det, det apartheidsystem, som de har bygget op i hele det historiske Palæstina. Så ja, jeg medgiver, men det er der ingen definition på. Så når man siger Israels ret til at eksistere, så prøv lige at give mig en definition af, hvad er det for et Israel, I snakker om. Er det inden for Salutaris grænserne? Så fint med mig. Men er det det Israel, som de selv definerer, så siger jeg sandelig nej. Det siger sig selv, ikke? Omkring USA, kort fortalt, altså vi er så udslettende i forhold til den amerikanske udenrigspolitik, ikke? At det er så tydeligt. Og hele mit indlæg nu her i dag og gennem de sidste mange måneder handler om – jeg siger det ikke direkte, jeg siger bare, at Israels ret til at forsvare sig selv kommer primært fra USA, og så skal vi andre bare makke ret i virkeligheden, ikke? Og dem, der ikke makker ret, dem hører vi ikke på, ikke? Som Spanien og mange lande her i EU, ikke? De er sådan nogle ballademagere, var der nogen, der kaldte dem. Der var nogen, der kaldte Spanien og de andre lande i EU, ballademagere. Så det grundlæggende er, at USA mener det her, så tør vores regering slet ikke gøre noget som helst, særligt vores regering. Altså de siger selv, vi er jo bare et lille land. Ja, men det er Island også. Island anerkendte Palæstina. Og der blev stillet det spørgsmål. Her var der i øvrigt, det kom lige i går, det blev jeg interviewet om i Berlingske i sidste uge. Et stort flertal af danskere, der siger hvad? Ja til at anerkende Palæstina. Det er meningsmålingen Gallup. 42 procent. Det er et historisk stort flertal, vil jeg sige. Men hvad sker der så, politikerne siger: nej, vi er ikke klar til det. Jo, de er! De har bare ikke fået grønt lys for USA til at gøre det. Herhjemme er vi så udslettende som aldrig nogensinde før i forhold til amerikansk udenrigspolitik. Selv om – det er ikke for at forsvare statsministeren – jeg ved fra hendes rådgiver, mellem os sagt, hun synes overhovedet ikke, Israel er berettiget til det, der er foregået det sidste års tid. Men politisk, så går alt i stå, fordi hvis man overhovedet skal have en chance for at komme ud i den store verden, så har jeg en påstand om, ja, så skal man fandeme ikke, undskyld, sige USA imod. Og særligt hvis Trump kommer til lige her om lidt, ikke.

[Tidskode 02:05:00-02:05:25]

[Person 1]: Det sidste jeg vil bare lige kort sige, hvis jeg må, det er venner, der er to-tre grundlæggende ting omkring den her ulykkelige konflikt. Det har aldrig handlet om religion. Det har aldrig været en religiøs konflikt. I hvert fald ikke for palæstinenserne side. Men zionismen, den racistiske ideologi der kommer fra Europa, råbte religion for at retfærdiggøre, at verdenssamfundet gerne vil gøre det, man gjorde dengang, ikke.

[Tidskode 02:10:00-02:11:40]

[Person 1]: Så jeg ser altså optimistisk på det hele, men også at Israel vil aldrig nogensinde kunne overleve på sigt, så længe Israel ikke er i stand til at forsvare sig selv alene. Det er gået op for alle, at det kan de ikke alene, men også at de vil aldrig nogensinde kunne genvinde den folkelige opinion, fordi den nye generation kan se, hvor det bærer hen. Og jeg siger ikke hvorfor, jeg har ikke kun holdt 118 oplæg og debatter og foredrag her med i aften det sidste års tid. Jeg har også kunne lave interview over telefonen eller personligt på kontoret eller rundt omkring med langt over 500 gruppe elever fra niende klasse, på gymnasier eller universitetsstuderende. Venner, det er få kritiske eksempler eller spørgsmål, der er kommet fra dem omkring, hvordan kan Israel få lov til at fortsætte de her forbrydelser. Og det er altså fra Nordsjælland, Sydsjælland, Sønderjylland, Nordjylland, vestkysten, østkysten, altså det er overalt. Så det er ikke længere københavnere, århusianere, altså du ved, hvor folk bare er lidt mere, trods alt, indforstået med den her palæstinensiske kamp for frihed og selvstændighed, det er altså over hele landet. Den nye generation har bare vokset op med, at det der foregår, det er bare ikke okay, uanset om man synes palæstinensere er tosser, har været tosser, har begået fejl nu og til alle tider. Det er det, der giver mig en form for optimisme. Selvom det er fortsat op ad bakke, også på grund af netop den her enorme magt omkring Israels venner har [utydeligt, *Pressenævnet*]. ”

Dansk Palæstinensisk Venskabsforenings klage er modtaget i Pressenævnet den 18. december 2024.

2 Parternes synspunkter

2.1 Dansk Palæstinensisk Venskabsforenings synspunkter

Korrekt information, vinkling og forelæggelse

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har i klagen til Pressenævnet anført blandt andet følgende:

”Jeg [[Person 1], *Pressenævnet*] skriver, da jeg har set mig nødsaget til at indgive en klage over en artikel skrevet af [Person 8] [herefter [Person 8], *Pressenævnet*] i Frihedsbrevet, hvori han omskriver totalt et oplæg jeg holdt i Aarhus den 15. oktober og insinuere, at jeg talte/taler med to tunger.

[...]

[Person 8]s artikel tilsidesatte god presseskik ved at bringe ukorrekte informationer, citater og ved at udelukke mig fra at komme til orde i artiklen.

[Person 8]s uvederhæftige artikel, mener jeg/vi, blev skrevet i ond tro og har betydet, at der er blevet sået tvivl om min og DPVs holdning til især den i forvejen udskældte 2-statsløsning.

Jeg finder [Person 8]s artikel stærkt misvisende, fordrejende og er udtryk for den desperate klapjagt på alt og alle, der de seneste 14 måneder har talt palæstinenserne sag i vores danske samfund. Også vi, som efter bedste evne, har forsøgt at nuancere debatten.

[Person 8]s artikel – og den efterfølgende Facebook opdatering af Frihedsbrevets chefredaktør [Person 7] ([Person 7]), har i begge tilfælde sat gang i endnu en sand tilsvining og en systematisk hetz kampagne mod min person og DPV med farverige beskyldninger og de klassiske forsøg på at intimidere dem man er uenige med – særligt ifm. den ulykkelige Palæstina-Israel konflikt samt den tragiske og katastrofale udvikling siden oktober sidste år.

For jeg kan konstatere, at hverken Frihedsbrevet eller [Person 8] har rettet henvendelse til mig ifm. artiklen. Hverken på selve dagen, hvor [Person 8] mødte til det offentlige møde (vel at mærke uden at fortælle

om, at han var der i kraft af sit virke som journalist) eller senere. Selv om jeg genkendte [Person 8], men troede han var sendt af Berlingske Media/Weekendavisen. Og jeg havde personligt intet problem med hans tilstedeværelse. Da jeg er bekendt med, at journalister eller medier dukker op til mine foredrag/vores events over hele landet, særligt de seneste 14 måneder.

Heller ikke under pausen rettede [Person 8] henvendelse til mig eller til arrangøren, som er [Parti 1] ([Parti 1]) Aarhus.

I artiklen skriver [Person 8], at aftenen var arrangeret i et samarbejde mellem DPV og [Parti 1]/Aarhus.

Det er IKKE korrekt. Jeg var blot inviteret af dem til at holde et oplæg. På linje med øvrige partiers foreninger over hele landet - fra både den røde og blå lejr.

Det var i øvrigt mit 118 oplæg/foredrag/debat i perioden medio oktober 2023 – 15. oktober i år. I skrivende stund (uge 51) er det blevet til 132 oplæg/foredrag/debat over hele landet. Gratis vel at mærke, da vores arbejde og oplysningsindsats er baseret på frivillighed. Og det er altid det samme jeg/vi siger; om det historiske forløb de seneste 7 årtier, udviklingen i Palæstina siden fredsprocessen (Oslo aftalerne) for 31 år siden og tiden før og efter den forfærdelige dag i oktober sidste år (2023), der har ført til, for os at se, det igangværende folkemord.

Her gør vi det klart og tydeligt, at DPV arbejder FOR en to-statsløsning, fordi det er den eneste mulige løsning. At der er en international konsensus om den, hvor Danmark, EU og hele det internationale samfund har plæderet for den model. Dog uden at gøre nok for at implementere den. Men vi siger også, at det er fuldstændig umuligt at se, hvordan det vil kunne lade sig gøre at implementere to-statsløsningen med så mange bosættelser og bosættere, både på den besatte Vestbred og i den besatte hovedstad Al-Quds/Østjerusalem.

En holdning som vi deler med stort set hele verden.

Den 3. oktober 2023 gav vores statsminister et interview til Weekendavisen, hvori hun gjorde opmærksom på netop det problem og erklærede endda, at ”to-statsløsningen må gennemtvinges” da også for hende og vores regering er det umuligt at se, hvordan det ellers vil kunne lade sig gøre.

Så når [Person 8] gør meget ud af i artiklen at insinuere, hvordan jeg mener det ene mht. to-statsløsningen for siden at sige noget helt andet til et offentligt foredrag, så er det ikke alene ukorrekt, men er misvisende og stærkt fordrejende.

I afsnittet, som [Person 8] beskriver under Q&A om, at jeg ”fører hånden over munden og hvisker” er blot en form for mimik for at gøre opmærksom – over for HELE lokalet - på den absurde virkelighed, at det ER fuldstændig umuligt at se, hvordan det kan være muligt her og nu.

Jeg ville ønske, at [Person 8]/Frihedsbrevet havde henvendt sig til mig ifm. artiklen – særligt inden artiklen blev bragt på [Person 7]s Facebook profil med den klare intention at give indtryk af, at noget er helt galt og hænger ikke sammen med min/DPVs politik på området omkring to-statsløsningen.

Og var jeg/vi/nogen i tvivl om, hvad [Person 7]s intention var, så gentog han klart og tydeligt på Facebook med ordene direkte henvist til mig ”...du er taget med fingrene i kagedåsen...” [Der er henvist til [Person 7]s kommentar under [Person 1]s Facebook-opslag, *Pressenævnet*].

For jeg forsøger at tage til genmæle med et opslag på Facebook den 20. oktober, hvori jeg tagger [Person 7] i håb om en form for dialog [Der er henvist til [Person 1]s Facebook-opslag af 20. oktober 2024, *Pressenævnet*]. Det gik på ingen måde som ønsket. Langt fra. Efter den usaglige ordveksling,

så anbefalede min/vores advokat, at jeg retter henvendelse til jer med en klage over artiklen og hele processen.

Også set i lyset af artiklens grove hentydninger og postulater, såsom "...som et forebyggelsesangreb, som man udførte fordi man regnede med, at Israel ville angribe Gaza. Samme formulering anvendte [Person 1] i øvrigt i en Facebook -opdatering på selve dagen sidste år" Hvilket, naturligvis, IKKE er korrekt. Og faktisk endnu en vild fordrejning af forklaringen om "forebyggelsesangrebet". For det er IKKE mine ord. Det er noget jeg sagde på dagen den 7. oktober 2023 på TV2 News, da jeg blev spurgt om hvad palæstinenserne i Gaza/Palæstina siger om "årsagen" til det hele. Det samme skrev jeg på Facebook på dagen, hvori jeg skriver udtrykkeligt, at "palæstinenserne siger..."

Det er tydeligt, at [Person 8] har hentet disse – og andre – grove anklager og hentydninger fra Facebook sider, hvor primært [Person 9] (fra BT) og en gruppe omkring ham, har de seneste over et år ført an i deres hetz mod min person og DPV – og faktisk det halve af kongeriget!

Et andet punkt, som [Person 8] bliver ved med at fordreje i artiklen er mine forklaringer omkring sammenhængen mellem vores mediers skæve rapporter og vores folkevalgtes passive holdninger ift. folkemordet i Gaza.

Jeg fortæller i mit oplæg, at vi i Danmark er blandt de sidste få tilbageværende lande – IKKE kun i verden, men faktisk i Europa – der fortsat har overskriften "Israels krig mod Hamas". At i lande som f.eks. Spanien, Belgien, Luxemburg, Portugal, Norge og mange flere, så hedder det fra "Israels krig mod palæstinenserne" til "Israels brutale overgreb mod Gaza" til (i Spanien) "Israels folkemord mod det palæstinensiske folk".

Jeg forklarer tillige, at der er en klar sammenhæng mellem hvad pressen i et land skriver og hvad politikerne giver udtryk for; i de f.eks. nævnte lande, så finder vi politikerne og regeringerne meget mere direkte i deres kritik af Israel end f.eks. blandt vores danske politikere og vores regering, da få tør at sige størsteparten af vores medier imod.

I det hele taget, så er [Person 8]s artikel misvisende i en grad, at det er tydeligt, hvordan den er baseret på fordomme, egne holdninger til konflikten og ikke mindst rygter og misinformation på sociale medier om min person og DPV, hvor vi dagligt udsættes for hetz og tilsvininger.

Konsekvenser:

Siden [Person 8]s artikel udkom den 19. oktober 2024, så har jeg/vi i DPV kunnet mærke en ny – forstærket - omgang af hetz, tilsvininger og ytringer som "løgnere", "endnu et bevis på, at du/I taler med to tunger", "omvandrende løgn fabrik" og øvrige farverige ytringer, hvor der konstant er blevet henvist til selve artiklen.

[...]

Graden af chikane og tilsvininger er nået nye højder siden artiklen udkom. Det har forstyrret min/vores fuld demokratiske ytringer og folkeoplysnings indsats, som den eneste landsdækkende forening, der arbejder for Palæstina og palæstinenserne rettigheder.

Hvad er mine/vores forventninger til klagen?

1. [Person 8] og Frihedsbrevet skal præsentere dokumentation i form af optagelse eller video for HELE mit foredrag, som kan underbygge den grove og fordrejende artikel
2. Såfremt [Person 8] og Frihedsbrevet ingen dokumentation har, der kan bevise de fremsatte postulater, så skal artiklen og Facebook opdateringer i den forbindelse (særligt [Person 7]s) fjernes

3. [Person 8] og Frihedsbrevet skal efterfølgende offentliggøre en undskyldning, der kan forklare læserne og offentligheden, at artiklen kan på ingen måde underbygges, og at den blev skrevet på basis af fordomme, egen holdning til konflikten, formodninger, gætterier og sladder på sociale medier

[...]"

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har som svar på Frihedsbrevets udtalelse anført blandt andet:

"Vi finder det problematisk, at Frihedsbrevet på intet tidspunkt forholder – eller i det mindste forsøger – at forholde sig til hensigten med artiklens åbenlyse vildledende opbygning. Det gælder såvel hensigten som selv indholdet.

Hensigten:

Frihedsbrevets artikel blev udstyret med en "illustration", hvor den intetanende læser henledes uden tvivl – bevidst eller ubevidst – til noget, der kunne minde om et lokale i det hedengangne Ungdomshuset på Jagtvej i København.

For "illustrationen", overskriften og meget af indholdet i artiklen ønsker tilsyneladende at give læseren det klare indtryk af, at foredraget og debatten fandt sted i det bagerste lokale på et skummelt og mørkt sted – endda med halvgamle og mistænkelige deltagere. Og det var faktisk ikke en gang "fredfyldt", konstaterede Frihedsbrevet på deres Instagram på dagen for offentliggørelsen af artiklen! (Bilag Frihedsbrevet 1) [Der er henvist til Frihedsbrevets Instagram-opslag af 19. oktober 2024].

Hvad mener Frihedsbrevet egentlig med "ikke fredfyldt"? !

Kort om stedet – Kulturhuset Møllestien

Hjørnестenen i huset er både den flotte have (om foråret/sommeren), men også en svømmehal og den velbesøgte café, der byder på mad og drikke til fornuftige priser. Alle disse faktorer tilsammen gør, at det faktisk vrimler med borgere af begge køn og alle aldre. Alle som har deres gang i huset ved, at der IKKE er nogen smal og mørk gang. Den er fuldt oplyst og så bred, at den er fuldt møbleret. I dagtimerne er det oven i købet en særdeles lys gang, da der er masser af lysindfald gennem de store vinduespartier. (Bilag 1 + Bilag 2) [Der er henvist til billeder af det lokale, som arrangementet blev afholdt i, *Pressenævnet*]

Miljøet i gangen er indbydende for gæsterne, der normalt sidder og hyggesnakker. Det gjorde de også på dagen, hvor også gæsterne til oplægget i mellemlokalet (og IKKE bagerste lokale, som artiklen mistænkeliggørende hentyder til) gjorde før og under pausen.

Derudover og for en god orden skyld skal følgende tre bemærkninger i artiklen nævnes – da disse har relevans ift. skribentens ihærdige forsøg på at frame artiklen i retning af noget mistænkeligt og endda alarmerende:

1. "[Parti 1]s fraktioner i smilets by..." (side 1).

Der var ikke tale om "fraktioner", men [Parti 1]s partiforeninger i Aarhus, der i lighed med stort set samtlige vores danske partier består af flere partiforeninger i byen – på linje med København og vores øvrige større danske byer.

2. Skribenten skriver følgende; "En gråhåret kvinde i en vamsset sweater stiller røde og grå kaffekander..."

Hvilke RØDE kaffekander? ! Dem var der INGEN i lokalet. Kun sorte og grå. (Bilag 3) [Der er henvist til billedet af bordet med grå og sorte termokander fra arrangementet, *Pressenævnet*]

3. I sit forsøg på det åbenlyse forsøg på dæmonisering af gæsterne artiklen igennem og særligt hvad de har på af tøj, nævner skribenten hvad vores formand har på af tøj med følgende "...er desuden rummets bedste... mest civiliserede klædte person i lysebrune lærredsbukser, strøget..."

Bukserne var beige og LANGT fra "strøget", da vores formand kørte fra København allerede kl. 9 om formiddagen til en række møder i Nyborg, Odense, Vejle og et sidste i Aarhus inden aftenens oplæg/debat. (side 4)

4. På selvsamme side (side 4) skriver skribenten følgende; "[Person 1] fortæller så detaljerigt, at man straks køber påstanden om, at han allerede har holdt 118 foredrag det seneste år..."

Hvorfor er det relevant i artiklen? Medmindre hensigten, igen er at så tvivl om vores formands troværdighed, hvilket nemt kunne "bevises", da vi har nævnt og dokumenteret stort set samtlige debatter, oplæg, foredrag og lign. som især vores formand har deltaget i siden oktober 2023 og frem til oktober sidste år og siden. Det har vi skullet over for foreningens medlemmer, vores tusinder af følgere på sociale medier. Men også for de fonde og instanser, hvor vi søger penge til vores frivillige forening. En simpel henvendelse til os fra Frihedsbrevet – evt. ifm. artiklen – ville uden tvivl have været nok til at fjerne skribentens tvivl og evt. forsøg på at plante tvivl hos læseren!

5. Igen på side 4, forsøger skribenten i mangel på holdbare argumenter, at dæmonisere vores formand ved at citere en af kongerigets mest utroværdige tidligere politikere: [Person 5], der i august 2021 blev smidt ud af partiet [Parti 5] i kølvandet på en advokatundersøgelse på baggrund af en række krænkelssager mod flere kvinder gennem årene.

Det var netop disse krænkelssager, som [Person 5] i februar 2021 – det vil sige ca. et halvt år inden han blev smidt ud af [Parti 5] – igen skrev et opslag på Facebook om, at vores formand stod bag og hjalp kvinderne med at stå frem om. Opslaget slettede [Person 5] kort tid efter – netop fordi det var usandt. Ganske enkelt. Vores formand er dog i besiddelse af selve opslaget.

I den forbindelse forsøgte [Person 5] med flere artikler i dagspressen og på sociale medier, før og efter, at anfægte vores formands troværdighed.

[Person 5] blev af Berlingskes kommentator [Person 15] betegnet som én, der lyver og har gjort det flere gange. Det var op til netop ekskluderingen af [Person 5] i august 2021 og efter de tidligere sager, som f.eks. misbrug af sin stilling som MF til at få sine kritikere fyret fra deres arbejdspladser.

Når skribenten bruger [Person 5] som en form for "et sandhedsvidne", så falder det uden tvivl tilbage på hans unøjagtige og faktisk misvisende artikel i Frihedsbrevet.

Vi kan skrive om flere hentydninger og bisætninger i artiklen med samme formål i den rodede artikel, hvor der ledes med lys og lygte efter en "afsløring" eller en "skandale", der til skribentens og Frihedsbrevet ærgrelse, irritation og nok skuffelse udeblev.

Det var blot for at nævne en håndfuld eksempler på de utallige unøjagtigheder og usandheder, der dominerer den misvisende artikel med det klare formål at frame den på sådan en måde, som om det var en dyster krimi af Austen.

Direkte svar på Frihedsbrevets svar

I deres første svar indleder Frihedsbrevet følgende;

"Frihedsbrevet journalist citerer, hvad der bliver sagt fra scenen, og gengiver dette i sin artikel. Artiklen er vinklet, og de citerer, skribenten har fundet relevant, er inddraget, hvilket er normal journalistisk praksis. Det samme gælder de observationer, som Frihedsbrevets journalist har gjort sig under arrangementet

og gengivet i artiklen. Dette mener vi derfor ikke strider mod god presseskik. Klager er citeret flittigt i artiklen, hvorfor Frihedsbrevet ikke anerkender påstanden om, at vi "udelukkede" ham fra at komme til orde."

Det er IKKE korrekt, at vores formand citeres ift. hvad der er relevant til artiklen. For hvis dette var tilfældet (at blive citeret), så havde Frihedsbrevets journalist nævnt – mindst – følgende (jfr. den udleveret lydfil):

1. 00.46.40: "os der husker den tid under Oslo aftalerne i 1993-1995...det var en fantastisk tid..."
2. 00.47.25: "...som hele verden har været enig om... en 2-statsløsning...som er den bedste løsning her og nu..."
3. 00.48.51: "...vores udenrigsminister... hvad skal der til for at presse vores venner i Israel for at implementere 2-statsløsningen..."
4. 01.11.17: "...er der nogen som hele tiden bliver ved med at sige 2-statsløsning og lad os finde ud af det sammen... hvis der er nogen der bliver ved med at snakke om 2-statsløsningen så er det palæstinenserne..."
5. 01.14.00: "...en regering i Israel, der siger de ikke vil have fred og vil ikke have 2- statsløsningen..."
6. 01.15.21: "...så sent som i forgårs sagde den palæstinensiske præsident i Ramallah, at det er nu verdenssamfundet skal træde i karakter omkring 2-statsløsningen... skal gøre noget ved det... ikke bare tage afstand fra bosættelserne... og vi synes 2-statsløsningen er den bedste løsning for begge folks skyld... fint og tak for det men gør noget ved det..."
7. 01.59.55: "...jeg er en af de sidste dinosaurer herhjem der taler om 2-statsløsningen...og går ind for Israels ret til at eksistere ved siden af et Palæstina på 1967 grænserne..."
8. 02.00.47:"...er det et Israel på 1967 grænserne så er det fint med mig..."

Og sådan kan vi blive ved...

Hvis målet var at citere korrekt og retvisende, så skulle Frihedsbrevets journalist have tilføjet en sætning eller to om, at DPV går grundlæggende ind for 2-statsløsningen, men på linje med den danske regering, EU og hele verden, så er de i tvivl om det overhovedet kan lade sig gøre.

Hvis målet for journalisten er at beskrive vores formands holdning og stillingtagen til 2- statsløsningen, så kunne han uden tvivl have fået en kommentar eller to med om, hvorfor det er vigtigt at bringe den til debat og at betvivle om den har en chance her og nu.

Hvis journalisten havde rent mel i posen og reelle hensigter – faktisk professionelle hensigter og ikke hans velkendte stillingtagen til konflikten – så kunne han nemt have bedt om en uddybning på dagen eller senere, sådan som journalister gør og har altid gjort. I særdeleshed de seneste 17 måneder.

Vi har svært ved at se på selve opbygningen af og indholdet i artiklen som andet end et klokkeklart forsøg på at skabe en storm i et glasvand - ved NETOP at være selektiv med "citater" med det klare formål at vinkle artiklen i retning af dæmonisering, misinformation og endda omskrivning af grundlaget for sætningen "...Vi arbejder for 2-statsløsning. Men spørger du mig, sådan off the record, om jeg tror på en 2-statsløsning, så siger jeg til dig, nej, selvfølgelig gør jeg ikke det, for det er fuldstændig umuligt..." (00:48:00) er gemt væk fra før og efter, så det kun kan passe ind i journalistens syn på vores formand, foreningen og konflikten.

Er det bevidst? Det er vi ikke et sekund i tvivl om.

For hele artiklen handler om "at finde håret i suppen" eller på godt dansk; at finde den mindste komma-fejl, med det formål at gøre en kæmpe sag ud af det – om det er i forhold til stedet, arrangøren, selve foredraget og den efterfølgende debat.

Kommer det bag på os? NEJ

For alt tyder på, at Frihedsbrevet blot ønskede at få en ”bid af kagen”, hvor det siden den 7. oktober 2023 har været legitimt og nærmest en national sport at skrive anklagende og dæmoniserende og endda på et så tyndt grundlag om personer, foreninger, partier, NGOer, politikere m.fl. som har talt Palæstina og palæstinenserne sag.

Og i mangel på noget konkret, så opfandt journalisten ”et problem”, som han byggede hele artiklen på, ved at tegne et billede af, at det hele var noget suspekt, mistænkeligt og utroværdigt.

Igen, så ville alt det have været manet i jorden ved en enkelt kommentar eller to fra vores formand.

Men, igen, det er tydeligt at det på INTET tidspunkt for journalisten handlede om at skrive en artikel om selve foredraget og indholdet, men alene om at komme med sin egen version af foredraget og debatten med afsæt i sin egen holdning til konflikten og mening om vores formand, stedet og folkene bag.

Vi har utallige bemærkninger til nærmest hver anden sætning i artiklen. Vi har et hav af bemærkninger til den udspekulerede måde at forhøre den stakkels og godtroende [Navn] på under pausen og som, igen, alene bundede i at finde snavs – hvad som helst, men bare det er snavs – om personer, partiforeningen og partiet [Parti 1].

Vi kunne også skrive en del om, hvordan vores formand er blevet ordentligt citeret ved flere foredrag rundt om i landet de seneste 17 måneder. Særligt det – i artiklen – omtalte portræt interview i Jyllands Posten i starten af oktober 2024, hvor journalisten var med til blandt andet et oplæg og efterfølgende debat for en gruppe af tredje års gymnasieelever på vores kontor på Christianshavn.

Eller om et af vores formands foredrag i Svendborg sammen med hans gode ven, den dansk-jødiske historiker og forfatter [Person 12], da en journalist fra det lokale dagblad var med, citerede korrekt og fik kommentarer fra dem begge for at give et retvisende billede af aftenen.

For blot at nævne et par eksempler, hvordan god, saglig og ordentlig journalistik ser ud og hvor en journalists holdning og syn på den ulykkelige konflikt af den grund bør være låst i et pengeskab hjemme i privaten.

Af disse og utallige ikke nævnte grunde, så holder vi fast i følgende:

Samlet set mener vi, at Frihedsbrevet ved at offentliggøre misvisende og selektive halve sætninger og faktisk forkerte beskrivelser har tilsidesat sit presseetiske ansvar.

Frihedsbrevet har gennem deres uvederhæftige, ikke-neutrale og bevidste upræcise rapportering fra foredrags aftenen i Aarhus bidraget til en offentlig smædekampagne mod vores formand og foreningen.

Disse handlinger har påført os betydelig omdømmeskade på et grundlag, som hverken er sandfærdigt eller dokumenteret og som siden er blevet citeret af andre på sociale medier og i medier. F.eks. ifm., at vores formand var gæstevært på debatradioprogrammet ”Tager jeg fejl” på Radio III den 19. december. Her deltog en ”journalist” fra net-mediet BT som en af de seks personer, der skulle mod-argumentere mod vores formand. Vedkommende brugte meget af sine ca. 12 minutter på at gentage Frihedsbrevets misinformation og mere til, hvor det blev til mere end det. Faktisk påstod vedkommende endda, at ”er det ikke rigtig at du sagde shhhh... jeg mener det ikke med 2-statsløsningen”.

For blot at nævne ét blandt utallige eksempler med overdrivelser på baggrund af Frihedsbrevet artikel.

Vi fastholder kravet om, at Frihedsbrevet bør fjerne den pågældende artikel og opslag, der indeholder de fejlagtige påstande fra deres platforme. Desuden bør Frihedsbrevet offentliggøre en undskyldning, der erkender fejlene og de skader de har forårsaget.

Derudover, så er vores yderligere krav, at Frihedsbrevet ligeledes bør udgive en artikel, der præciserer de faktuelle forhold og tilbageviser de tidligere fremsatte urigtige og anklagende "citater". "

2.2 Frihedsbrevets synspunkter

Korrekt information, vinkling og forelæggelse

Frihedsbrevet har i udtalelsen til Pressenævnet anført blandt andet følgende:

"Overordnet set afviser Frihedsbrevet alle kritikpunkterne i klagen.

Flere steder henviser klager til opslag på sociale medier fra chefredaktør [Person 7]. Disse har vi valgt at se bort fra i det nedenstående, da de ikke er en del af Frihedsbrevets udgivelser og derfor ikke er relevante at besvare i denne klage.

KLAGEPUNKT

Klagerens primære påstand er, at journalist [Person 8] "omskriver totalt et oplæg", som klager holdt i Aarhus den 15. oktober, og insinuerer, at han "talte/taler med to tunger. "

Han mener, at artiklen tilsidesatte god presseskik ved at bringe "ukorrekte informationer, citater og ved at udelukke mig fra at komme til orde i artiklen. "

SVAR

Frihedsbrevets journalist var til stede ved et offentligt debatmøde i Aarhus og foretog en lydoptagelse af hele [Person 1]s foredrag. Lydfilen er vedlagt som Bilag 1 (Under [Person 1]s foredrag er der indlagt en pause. Under pausen finder en samtale med en kilde sted. Den er ikke relevant for denne pressenævns sag, og kilden er desuden anonymiseret i Frihedsbrevets artikel, hvorfor den er klippet ud af lydfilen.)

Frihedsbrevet journalist citerer, hvad der bliver sagt fra scenen, og gengiver dette i sin artikel. Artiklen er vinklet, og de citater, skribenten har fundet relevant, er inddraget, hvilket er normal journalistisk praksis. Det samme gælder de observationer, som Frihedsbrevets journalist har gjort sig under arrangementet og gengivet i artiklen. Dette mener vi derfor ikke strider mod god presseskik. Klager er citeret flittigt i artiklen, hvorfor Frihedsbrevet ikke anerkender påstanden om, at vi "udelukkede" ham fra at komme til orde.

Klager anfører selv, at han har deltaget i eller afholdt 118 oplæg, foredrag og debatter i perioden oktober 2023 til 15. oktober 2024. Derfor må det også antages, at han er bekendt med, at journalister skriver artikler, hvor visse citater, som skribenten har fundet relevante, efterfølgende bliver gengivet i en vinklet artikel. Dette, mener vi, er tilfældet i den artikel, som der her bliver klaget over, og at disse prioriteringer og vinklingen af artiklen ligger inden for den redaktionelle frihed.

KLAGEPUNKT

Klager skriver: [Person 8]s uvederhæftige artikel, mener jeg/vi, blev skrevet i ond tro og har betydet, at der er blevet sået tvivl om min og DPVs holdning til især den i forvejen udsældte 2-statsløsning.

SVAR:

Frihedsbrevet kan på det kraftigste afvise, at artiklen skulle være “udtryk for den desperate klapjagt på alt og alle, der de seneste 14 måneder har talt palæstinenserne sag i vores danske samfund,” eller at den er skrevet i ond tro, som klageren skriver.

Frihedsbrevet har refereret og citeret ordret, hvad klager selv har udtalt foran en større forsamling. Påstanden om, at der skulle være tale om en bevidst klapjagt på klager, finder vi absurd og grundløs.

KLAGEPUNKT

Klager anfører, at “hverken Frihedsbrevet eller [Person 8] har rettet henvendelse til mig ifm. artiklen.”

SVAR

Frihedsbrevets journalist var til stede ved arrangementet og refererede, hvad klager sagde fra scenen. Arrangementet var offentligt, og det er derfor ikke i strid med god presseskik at referere fra, da der ikke er noget at forelægge, hvorfor vi som medie heller ikke har pligt til efterfølgende at kontakte klager. Han kom netop til orde i artiklen, da han citeres grundigt og udførligt.

Klager noterer sig desuden, at Frihedsbrevets udsendte ikke tilkendegav, at han var journalist, da han mødte op til arrangementet. Det står Frihedsbrevet uklart, om dette skal betragtes som et klagepunkt, men hvis det indgår som en del af klagen, mener vi også her, at klagen er grundløs, da der var tale om et offentligt arrangement.

KLAGEPUNKT

Klager skriver: “I artiklen skriver [Person 8], at aftenen var arrangeret i et samarbejde mellem DPV og [Parti 1]/Aarhus.

Det er IKKE korrekt. Jeg var blot inviteret af dem til at holde et oplæg. På linje med øvrige partiers foreninger over hele landet - fra både den røde og blå lejr.”

SVAR

Frihedsbrevet skriver følgende om arrangementet i artiklen:

“Reportage fra et lokalt debatmøde arrangeret af [Parti 1]s fraktioner i smilets by og Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening i anledning af årsdagen for den 7. oktober – datoen, som i dette forum beskrives som blot endnu et kapitel i “Israels krig mod Palæstina”.

Vi mener, at denne beskrivelse er rammende for, hvilket arrangement der var tale om. Vedlagt som BILAG 2 [Der er henvist til invitationen til det omtalte arrangement, *Pressenævnet*] er invitationen til mødet, som bærer overskriften “[Parti 1]-debatmøde med: [Person 1]. Dansk Palæstinensisk Venskabsforening.”, og er udstyret med et billede af klager på invitationen. I artiklen bruges ordet “samarbejdet” ikke. I artiklen står der derimod: “Skråt bag [Person 1] sidder arrangøren, [Person 4] ([Parti 1], red.).” [Person 4] bliver flere gange fremhævet som arrangør og ordstyrer for arrangementet. Frihedsbrevet mener således ikke, at læserne kan være i tvivl om, at vi rapporterer fra et debatmøde i regi af [Parti 1] med klager som hovednavn.

KLAGEPUNKT OG SVAR

Klagers udtalelser om en to-statsløsning er, som tidligere nævnt, gengivet ordret fra arrangementet, og Frihedsbrevet kan ikke stå til ansvar for, hvordan andre kan opfatte disse udtalelser og/eller mistolke dem i en efterfølgende debat.

KLAGEPUNKT

Klager skriver videre, at “når [Person 8] gør meget ud af i artiklen at insinuere, hvordan jeg mener det ene mht. to-statsløsningen for siden at sige noget helt andet til et offentligt foredrag, så er det ikke alene ukorrekt, men er misvisende og stærkt fordrejende. ”

SVAR

Dette, mener vi, er klagers egen fortolkning af, hvordan han mener, nogen vil kunne opfatte det, der bliver gengivet i artiklen.

Eksempelvis henviser klager til, at Frihedsbrevets journalist gengiver, at han ”fører hånden over munden og hvisker”, hvilket klager nu siger “blot en form for mimik for at gøre opmærksom – over for HELE lokalet - på den absurde virkelighed, at det ER fuldstændig umuligt at se, hvordan det kan være muligt her og nu. ”

Dette er, ifølge Frihedsbrevet, et godt eksempel på, hvordan klager vælger at tillægge Frihedsbrevet en politisk holdning, som intet hold har i virkeligheden. Frihedsbrevet har bedrevet journalistik fra et foredrag og gengivet, hvad der blev sagt og gjort.

KLAGEPUNKT

Klager skriver følgende:

“Også set i lyset af artiklens grove hentydninger og postulater, såsom ”... som et forebyggelsesangreb, som man udførte fordi man regnede med, at Israel ville angribe Gaza. Samme formulering anvendte [Person 1] i øvrigt i en Facebook -opdatering på selve dagen sidste år”

Hvilket, naturligvis, IKKE er korrekt. Og faktisk endnu en vild fordrejning af forklaringen om ”forebyggelsesangrebet”. For det er IKKE mine ord. Det er noget jeg sagde på dagen den 7. oktober 2023 på TV2 News, da jeg blev spurgt om hvad palæstinenserne i Gaza/Palæstina siger om ”årsagen” til det hele. Det samme skrev jeg på Facebook på dagen, hvori jeg skriver udtrykkeligt, at ”palæstinenserne siger...”

SVAR

Det er dokumenteret ukorrekt. Artiklen gengiver oplægsholderens ord og parafrasering af andres holdning, og artiklen henviser i omtalte klagepunkt til, at oplægsholderen har anvendt en tilsvarende formulering i et Facebook-opslag. Se opslaget i Bilag 3 [Der er henvist til [Person 1]s Facebook-opslag af 7. oktober 2023, *Pressenævnet*], hvor samme holdning parafraseres.

KLAGEPUNKT

Klager mener at vide, at Frihedsbrevets journalist “har hentet disse – og andre – grove anklager og hentydninger fra Facebook sider, hvor primært [Person 9] (fra BT) og en gruppe omkring ham, har de seneste over et år ført an i deres hetz mod min person og DPV – og faktisk det halve af kongeriget! ”

SVAR

Dette er en absurd påstand, som Frihedsbrevet kan afvise. Frihedsbrevet vil derfor anmode klager om at fremsende beviser for denne påstand.

KLAGEPUNKT

Klager beretter, han og DPV – siden artiklen udkom – har “kunnet mærke en ny – forstærket - omgang af hetz, tilsvininger og ytringer som ”løgnere”, ”endnu et bevis på, at du/I taler med to tunger”, ”omvandrede løgn fabrik” og øvrige farverige ytringer, hvor der konstant er blevet henvist til selve artiklen,” samt at “graden af chikane og tilsvininger er nået nye højder siden artiklen udkom. Det har forstyrret min/vores fuld demokratiske ytringer og folkeoplysnings indsats, som den eneste landsdækkende. ”

SVAR

Frihedsbrevet kan ikke stå til ansvar for, hvordan andre vælger at agere ud fra den journalistik, vi udgiver, ligesom vi heller ikke kan se relevansen for at drage dette frem i klagen til Pressenævnet.

KLAGEPUNKT

Klager afslutter med at opliste sine forventninger til klagen.

1. [Person 8] og Frihedsbrevet skal præsentere dokumentation i form af optagelse eller video for HELE mit foredrag, som kan underbygge den grove og fordrejende artikel

SVAR

Se tidligere svar. Den fulde lydfil er vedhæftet dette svar.

KLAGEPUNKT

2. Såfremt [Person 8] og Frihedsbrevet ingen dokumentation har, der kan bevise de fremsatte postulater, så skal artiklen og Facebook opdateringer i den forbindelse (særligt [Person 7]s) fjernes

SVAR

Som anført ovenfor mener Frihedsbrevet ikke at have handlet i strid med god presseskik.

KLAGEPUNKT

3. [Person 8] og Frihedsbrevet skal efterfølgende offentliggøre en undskyldning, der kan forklare læsere og offentligheden, at artiklen kan på ingen måde underbygges og, at den blev skrevet på basis af fordomme, egen holdning til konflikten, formodninger, gætterier og sladder på sociale medier.

SVAR

Se tidligere svar. ”

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Jørn Mikkelsen, Lene Sarup og John Meinert Jacobsen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 34, at ”massemediernes indhold og handlemåde” skal være i overensstemmelse med god presseskik. Det er således mediet og ikke den enkelte journalist eller skribent, som er part i Pressenævnets sag.

Nævnet bemærker videre, at det følger af medieansvarslovens § 43, at Pressenævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. § 34, og hvorvidt et massemedie efter reglerne i lovens kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Spørgsmål om, hvorvidt straffelovens bestemmelser om ærekrænkelser er overtrådt, hører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence.

Det bemærkes desuden, at nævnet ikke har mulighed for at tage stilling til spørgsmålet om sletning efter punkt D. 1, da Dansk Palæstinensisk Venskabsforening ikke har fremsendt anmodning til Frihedsbrevet, som mediet har afvist at efterkomme.

Pressenævnet bemærker endvidere, at [Person 7]s Facebook-profil ikke er en del af Frihedsbrevet. Klagen realitetsbehandles herefter alene for så vidt angår artiklen bragt på frihedsbrevet.dk.

God presseskik

Korrekt information, vinkling og forelæggelse

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har klaget over, at artiklen er misvisende og indeholder ukorrekte oplysninger.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har endvidere klaget over, at Frihedsbrevet ikke har kontaktet foreningen forud for offentliggørelsen.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesferringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A. 1 og A. 3.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe de indholdsmæssige krav til den bragte information iagttages. Citater og meningstilkendegivelser må imidlertid ikke bringes i en form, så det forvansker det fremførte synspunkt.

Der er øverst i højre hjørne af artiklen indsat en illustration, der forestiller en mørk mellemgang, der oplyses af en loftslampe. Der er graffiti på væggene med teksten "PRAY FOR [PERSON 2]" samt to plakater med henholdsvis [Parti 1] og teksten "BOYCOT ISRAEL. ".

Af artiklen fremgår blandt andet:↵

”Det korte af det lange

Parallelt med konflikten i Gaza pågår i [Parti 1]s bagland en spydig skyttegravskrig om partiets position og sympatier. Efter gentagne eksempler på det modsatte slog politisk ordfører [Person 2] i oktober fast, at terrorympatisører ikke hører til i [Parti 1].

Gælder det også i Aarhus?

Reportage fra et lokalt debatmøde arrangeret af [Parti 1]s fraktioner i smilets by og Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening i anledning af årsdagen for den 7. oktober – datoen, som i dette forum beskrives som blot endnu et kapitel i “Israels krig mod Palæstina”.

Grønnegade, Aarhus midtby

Oktobermørkets rå kulde bider fra sig, men det er ikke noget, man mærker til i Folkehuset Møllestien i aften. Her mødes nemlig [Parti 1]s samlede Aarhus-fraktioner i solidaritet med hinanden og med Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening for at markere, at der nu er gået “et år efter 7. oktober” – den skæbnesvangre dato for Hamas’ terrorangreb på Israel, som i dette forum markerer blot endnu et komma i “Israels krig mod Palæstina”, som titlen på aftenens debatmøde lyder.

En halv time forinden er husets foyer endnu mennesketom. Men så – i horisonten nærmer sig en kammerat, udstyret med overskæg og en form for fleece. Manden byder høfligt velkommen:

“[Parti 1], ja? Bare følg BOYKOT ISRAEL-skiltet,” siger han og peger ned mod lyset for enden af den lange, smalle midtergang.

Og dernede, i folkehusets bagerste lokale, har de lokale fra [Parti 1] indlogeret sig. Uden for døren står rigtignok et skilt med sort blæk over en pastelpink baggrund og lokker boykot-parate gæster til.

Det ligefremme budskab efterlader ikke rum for fortolkning, og det er mere, end hvad man kan sige om [Parti 1]s generelle position i den verserende krig i Gaza. Når Frihedsbrevet også har fundet vej til folkehuset i Aarhus, er det for at udføre en journalistisk stikprøve af netop klarheden i spyttet fra partiets bagland.

Terrorangrebet den 7. oktober 2023 og Israels efterfølgende lange hævnaktion har nemlig afstedkommet en historisk stor intern splid om positioner og støtteerklæringer i [Parti 1]. [...]

Således er denne aften i Aarhus, hvor partiet markerer årsdagen for den 7. oktober 2023, et oplagt sted at stikke hovedet ind for at lodde stemningen og få et bud på, hvad balladen handler om.

Det er det ikke mindst, fordi manden med overskæg og fleece, der tog imod i folkehusets foyer, hedder [Person 4]. Udover at stå noteret som arrangør af “debatmødet” er han et tidligere, mangeårigt medlem af [Parti 1]s hovedbestyrelse og det trotskistiske mini-parti [Parti 2].

[Person 4] blev senest valgt som suppleant til [Parti 1]s hovedbestyrelse ved årsmødet i maj 2024 – hvor han var en af de 22 underskrivere af det omtalte forslag om at genoptage partiets politiske samarbejde med den selverklærede terrormedskyldige organisation, [ORGANISATION].

Forstå konteksten eller dø i forsøget

En gråhåret kvinde i en vamsset sweater stiller røde og grå kaffekander med skruelåg på en lille bakke med sukkerknalder og tebreve. Lokalet rummer kun maks 50 mennesker, så vi må håbe, siger kvinden, at der ikke kommer for mange unge, spørgelystne aarhusianske palæstinensere, der vil deltage i den demokratiske debat.

Så vidt stikker det ikke af, skønt debatmødet er annonceret som værende offentligt. Den ene af mine to bordherrer, der begge hedder [Navn], genkender de cirka 20 fremmødte fra [Parti 1]-regi, fortæller han.

Man hilser da også hjertevarmt på hinanden. Gennemsnitsalderen må være 50, tøjet domineres af denim og læder og flere slags partisanertørklæder.

Formanden for Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening, debattøren og forhenværende politiker for [Parti 3], [Person 1], roder med teknikken for at få sit diasshow om “Palæstinensernes tabte land 1946–2020” til at fylde hele skærmen. Imens tanker to gråsprængte herrer med briller i panden op på tjæretung filterkaffe. De har gang i en diskussion om, hvornår man kan regnes for troværdig venstreorienteret, og som sådan opsummerer scenen både partiets interne konflikt og aftenens dagsorden.

På bordet ved siden af kaffekanderne ligger den ikoniserede turistplakat med påskriften VISIT PALESTINE. Den viser et vue over Jerusalem, malet af Franz Krausz i 1936.

“Ah, ja,” siger den ene af de to diskuterende herrer. “Det var back in the good old days.”

Aftenens første og eneste oplægsholder går på. [Person 1] er desuden rummets bedst og – tør jeg sige det – mest civiliserede klædte person i lysebrune lærredsbukser, strøget, blå skjorte og pæne lædersko.

I sit glatte udtryk kan [Person 1] ligne en ung [Person 5]. De to var da også en overgang partnere i foreningen [Forening 1], oprettet i kølvandet på kontroversen om Jyllands-Postens Muhammed-tegninger i 00’erne. Siden da blev de to uvenner, angiveligt fordi [Person 5] mente, at [Person 1] alligevel var for radikal i sine holdninger.

Det er altså denne mand, som nu står og beriger de fremmødte med fortællingen om den afgørende kontekst forud for hændelsen den 7. oktober 2023.

Oplægget om den 7. oktober handler ikke så meget om, hvad der skete den 7. oktober som om “forklaringen” på, hvorfor det skete.

[Person 1] fortæller så detaljerigt, at man straks køber påstanden om, at han allerede har holdt 118 foredrag det seneste år – og så indlevende, at vi aldrig rigtig når til at diskutere selve skæringsdatoen.

Vi begynder i 1948 med oprettelsen af Israel – konsekvent omtalt ”apartheidregimet”, der importerede “zionismen, den racistiske ideologi fra Europa”. Da bevæger vi os op forbi 1967 og 1993, men da tidslinjen nærmer sig den 7. oktober 2023, sættes tempoet gevaldigt op.

Så hurtigt går det, at tilsyneladende ingen tager notits af, at uhyrlighederne, som vi jo er kommet for at debattere, forklejnes som “et forebyggelsesangreb”, som “man” udførte, “fordi man regnede med, at Israel ville angribe Gaza”. Samme formulering anvendte [Person 1] i øvrigt i en Facebook-opdatering på selve dagen sidste år.

Mere vigtig end den konkrete handling er den åbenbart uomgængelige kontekst. [Person 1] veksler mellem at fortælle fyldestgørende om alt det grusomme, der er hændt palæstinenserne i tiden før og i tiden efter den 7. oktober.

Dét er konteksten for 7. oktober, gentager han, og pointen er så pokkers vigtig, at det ikke giver mening at hænge sig i detaljer om Hamas, lyder det. Heller ikke i bemærkninger om gidsler i Gaza, som ikke nævnes med et ord. En del af konteksten kan altså udelades.

Efter en time konkluderer [Person 1], at “folkedrabet” begyndte for 80 år siden og stadig finder sted. Heller ikke den påstand udfordres, selvom begrebet vel er et af krigens mest omstridte. Men ikke herinde.

Publikum nøjes med at nikke. En enkelt rækker lappen i vejret og spørger, om formanden også regner USA for at være en hovedskurk i den forbrydelse. Den er god nok, det gør han. Så er der pause.

Som slavernes oprør mod de hvide

Mens folk strækker ben, læner den ene [Navn] sig ind over bordet, løfter et øjenbryn og siger:

“Han er da en levende fortæller, hva’?”

Det må man sige, svarer jeg manden, som vi kan nøjes med at kalde [Navn] 1. Han spørger, om jeg også er medlem af partiet, jeg svarer nej og når ikke at sige mere, før han selv fortæller, at han har været lokalt medlem af [Parti 1] i mange, mange år.

[Navn] 1 ligner en tilforladelig akademiker i midten af 60’erne. Han har et partisanertørklæde i tre forskellige slags stof om halsen; de to røde ender er hækede i et materiale så kraftigt, at arbejdet ser hjemmegjort ud.

Og ligesom [Person 1] mener [Navn] 1, at man må forstå og reagere på angrebet den 7. oktober i en endeløs kontekst af “international solidaritet og antiimperialisme”:

“Da jeg var ung, gjaldt det jo Vietnamkrigen, ikke? Og siden det undertrykte folk i Sydafrika og Asien. Palæstina er den sidste koloni, vi mangler.”

Han holder sig ikke tilbage fra at kritisere sin politiske ordfører, [Person 2], for at “efterabe” det “fantastiske zionistiske propagandaapparat”, som blandt andet kommer til udtryk i påstanden om, at “Israel har ret til at forsvare sig selv”:

“Der er ikke grænser for, hvor meget vi har skullet høre på, hvad der skete den 7. oktober,” minder han om, “men det kom jo ikke ud af det blå”. Desuden “var der også israelsk militær på stedet, ikke kun civile”.

Derfor mener [Navn] 1 ikke, at det nytter noget at gentage i ét væk, at “det var noget frygteligt noget”, der skete den 7. oktober:

“Altså, det var da også frygteligt, men... Den terror, der var begået mod palæstinenserne før... Det var også frygteligt. Men det er problemet – hvem kontrollerer narrativet? [Person 2] og kompagni er meget ømtålelige om ikke at blive beskyldt for sympati med den såkaldte terror, som palæstinenserne udfører.”

Jeg spørger til balladen om partiets linje, og det bringer os til det betændte spørgsmål om, hvorvidt partiet bør genoptage sit samarbejde med [ORGANISATION]:

“Dem har vi jo altid haft et vist samarbejde med, ikke? Men så fordi man nu siger, at de var også med (til at udføre terror mod civile i Israel den 7. oktober, red.) og så videre og så videre, så skal man tage 100 procent afstand fra dem. Og der er vi så nogle, der siger, at vi gerne vil have en fortsat dialog med dem, for så kan man jo også komme med kritik af dem,” siger [Navn] 1.

Kritik?

“Ja, men altså... Jeg personligt betragter det ligesom slavernes oprør mod de hvide. Det er nogle gange blodigt, når de undertrykte går til modstand. Var slavernes oprør i Afrika måske civiliseret?”

Nej. “Nej,” siger [Navn] 1.

“Når undertrykkelsen bliver så hård, bliver folk jo også hadefulde, ikke? Og så bliver det sgu voldeligt”.

Hvorfor tror [Navn] 1, at [Person 2] ikke anerkender den erkendelse?

“Fordi han gerne vil fremstå med rene hænder og ikke blive sat i forbindelse med modstandsbevægelsen.”

Måske ser han det som nødvendigt for partiet?

“Ja, måske, men så saver han benene væk under den Palæstina-solidaritet, der er ude i bevægelsen.”

Er formanden fej eller diplomatisk?

Tilbage fra pausen er vi nået til “politikernes” og “mediernes” forfejlede dækning af Israel, af Palæstina, af Gaza, af Mellemøsten i det hele taget.

[Person 1] ved, hvad han taler om, for han bliver interviewet af alle medier hele tiden, siger han, og ingen af dem gør deres arbejde godt nok.

Få dage tidligere udkom et længere, blødt portrætinterview, han har givet til Jyllands-Posten. I interviewet gentog [Person 1], at hans personlige holdning, ligesom den fra foreningen, han repræsenterer, flugter med [Parti 1]s: Målet må være en fredelig tostatsløsning.

Men da en kvinde på forreste række i Aarhus rækker hånden i vejret og spørger, om han tror på netop dét, svarer [Person 1], at Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening “arbejder for en tostatsløsning – men”, siger han og fører den ene hånd op til munden, som om han hvisker:

“Spørger du mig off the record, så siger jeg nej, selvfølgelig gør jeg ikke det”. Han griner højlydt. “For det er fuldstændig umuligt.”

Af dén realitet udleder formanden, at kampråbet *From the river to the sea / Palestine will be free* – som også et af medlemsforslagene i [Parti 1] lod sig inspirere af, og som i praksis betyder en afvikling af staten Israel – ikke er noget, man skal lade sig provokere af. For Israels stat arbejder jo for en tilsvarende løsning med omvendt fortegn, lyder det.

Publikum nikker.

Det er cirka på dette tidspunkt, jeg noterer, at de nærmeste vidner til oplægget er ingen ringere end Jesus og Jomfru Maria; formet og farvet af glas hænger de over formandens skuldre og betragter denne alvorstund i [Parti 1]s skærsild.

Pray for [Person 2]

Skråt bag [Person 1] sidder arrangøren, [Person 4], og skriver sirligt på et stykke papir. Han nedfælder, hvem fra publikum der får tildelt retten til at stille et spørgsmål, og den ansvarlige mand sørger for, at man kommer bagerst i køen, hvis man allerede har haft ordet.

Efter halvanden time, og uden at andre kan krydstjekke, rejser han sig op og siger, at nu er det [Person 4]s tur.

Han har ikke så meget at spørge om, men rigtig meget at tilføje. Især til det med konteksten:

Tilbage i 2002 var [Person 4] med til at starte bevægelsen “Bojkot Israel”, siger han, og dengang var det helt vildt besværligt at blive taget alvorligt. Men det er ikke tilfældet længere, hvorfor [Person 4] nu er “optimistisk” over, hvor godt det går, som han siger:

“Israel har aldrig været så upopulær, som det er nu.”

Derpå følger en lang sammenligning mellem Israel og vilkårene under apartheidstyret i Sydafrika. Også dét er en del af konteksten, men ikke af min vinkel, så da klokken nærmer sig 21:00, og [Person 1] er ved at runde af, rækker jeg en hånd i vejret, blinker til [Person 4] og stiller et åbent spørgsmål til oplægsholderen, der lige så meget er til det øvrige publikum:

Du sagde før, at der var en flokmentalitet på Christiansborg. Tror du, at det er årsagen til, at man også i toppen af [Parti 1] tager sig sine forbehold og tøver med sin opbakning til modstandsbevægelsen udadtil? [Person 1] puster ud.

“Jeg kender alle de gode folk i [Parti 1]. Også [Person 2], inden han blev leder. Og jeg ved, hvor de står i forhold til Palæstina. Jeg misunder dem slet ikke, fordi de befinder sig i et klima, som er så betændt. Jeg forsvarer ikke nogen,” siger [Person 1] og henviser her til israelske allierede. “Jeg prøver bare at forklare, at nogle gange skal man måske prøve at forstå, hvordan vores gode ven [Person 6] ([Efternavn], gruppeforperson i [Parti 1]s folketingsgruppe og aktiv Palæstina-debattør, red.) har det. Hun er en enmandshær.”

[Person 2], derimod, er ifølge [Person 1] “en presset mand. Maksimalt presset, også på Christiansborg”, hvor han kan risikere at blive en “paria”, hvis han ikke følger med “strømmen” af medier og politikere, der ikke tør andet.

Er dét så et spørgsmål om diplomati eller fejhed?

“Det er dine ord,” svarer [Person 1] uden at vælge et af dem. Måske fordi ordene menes at være udtryk for to sider af samme sag.

Så afbryder min anden bordherre, [Navn] 2, uden hensyn til [Person 4]s talerække:

“Der er jo også en anden strøm ude på gaden hver uge. Hele landet. Det er jo et valg om, hvilken strøm man vil læne sig op af,” halvråber [Navn] 2.

Ivrige nik. “Ja! ”, lyder det fra en.

Ordet gives til en [Navn] 2, som konstaterer, at det, der “mudrer” debatten til på venstrefløjen, er “påstanden om, at Israel har ret til at eksistere”.

Den simple påstand mangler dét, som debatten i aften har til overflod: Kontekst. Der mangler simpelthen gode svar på, hvorfor og hvordan Israel har ret til at eksistere, mener [Navn] 2. Til hans forsvar er det punkt heller ikke noget, vi har gennemgået i aften.

[Person 1] erklærer sig dog enig og i, at netop den påstand gør det så vanskeligt at sympatisere med Palæstinens modstandskamp.

Og så er vi tilbage, hvor vi begyndte: Israel står i vejen for det gode. Landet skygger for palæstinenserens frihed, som også fokuset på begivenhederne den 7. oktober gør det for “modstandskampen”.

Hvad kan man gøre for at ændre dét?

Man kan gøre som [Person 1]: Han har “ikke kun holdt 118 foredrag” det seneste år, men også givet “langt over 500” interviews til “folkeskoleelever, 9. klasser, gymnasier og universitetsstuderende”, og skal man tro mandens egen udlægning, går det bare godt med at forme fremtidens borgere:

“Venner, det er få kritiske eksempler eller spørgsmål, der er kommet fra dem. Alt handler om, hvordan kan Israel få lov til at fortsætte den her forbrydelse,” siger han og smiler bredt, mens han opremser alle de regioner, han har besøgt.

“Det er altså over hele landet, at den nye generation vokser op med, at det, der foregår, bare ikke er okay. Uanset om man synes, at palæstinensere har været tossede eller har begået fejl.”

[Person 1] græder hver aften, siger han. Men succesen på landets skoler og formentlig også i aften giver ham “en form for optimisme, selvom det er op ad bakke med den enorme magt, som Israels venner har”.

Den slags sidder ikke blandt os i aften. [Person 1] høster et stort bifald, tager imod en vingave og lister afsted.

Det sidste, jeg hører på vej retur gennem den smalle midtergang, er, hvad der lyder til at være en fortsættelse af samme diskussion, jeg overhørte inden oplægget: Hvornår er man egentlig en troværdig venstreorienteret? ”

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Parti 1] afholdt et offentligt debatmøde den 17. september 2024, hvor [Person 1] som formand for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening holdt et foredrag. Nævnet lægger endvidere til grund, at journalist [Person 8] fra Frihedsbrevet var til stede under debatmødet og optog dette, og at lydoptagelsen har dannet baggrund for artiklen. Nævnet lægger videre til grund, at [Person 1] var bekendt med [Person 8]s tilstedeværelse.

Pressenævnet finder efter en samlet vurdering, at Frihedsbrevets valg og fravalg af informationer i omtalen af Dansk Palæstinensisk Venskabsforening ikke overskrider rammerne for redigering. Nævnet har lagt vægt på, at artiklens oplysninger efter nævnets vurdering har dækning i de faktiske forhold og [Person 1]s udtalelser, og at det fremgår klart af artiklen i hvilken sammenhæng, han har udtalt sig. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at oplysningerne stammer fra et offentligt, politisk debatmøde om et emne af stor offentlig bevågenhed, og at det derfor må anses for forventeligt, at medierne vil dække dette. Nævnet udtaler ikke kritik.

For så vidt angår den ukorrekte oplysning om, at Dansk Palæstinensisk Venskabsforening var medarrangør af mødet samt unøjagtigheder i beskrivelser af lokalet og [Person 1]s påklædning, finder nævnet, at disse ikke kan anses for at være tilstrækkeligt væsentlige i sammenhængen. Nævnet bemærker imidlertid, at det havde været hensigtsmæssigt, såfremt Frihedsbrevet havde præciseret, hvilken rolle Dansk Palæstinensisk Venskabsforening havde i forbindelse med afholdelsen af debatmødet. Nævnet udtaler ikke kritik af Frihedsbrevet for at have bragt oplysningerne.

Vedrørende spørgsmålet om forelæggelse finder nævnet, at omtalen af Dansk Palæstinensisk Venskabsforening og [Person 1]s foredrag under [Parti 1]s debatmøde ikke havde en sådan karakter, at den skulle forelægges for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening. Nævnet har lagt vægt på, at omtalen er baseret på en lydoptagelse af det pågældende foredrag, der blev holdt ved et offentligt debatmøde, og at oplysningerne således stammer fra foreningen selv og er gengivet retvisende på baggrund af Frihedsbrevets lydoptagelse. Oplysningerne skulle derfor ikke forelægges. Nævnet udtaler ikke kritik af Frihedsbrevet for manglende forelæggelse.

Afgjort den 21. oktober 2025